

Νὰ ἕνας καινούργιος ὑπέροχος πολίτης γιὰ τὸν θαυμάσιο ἐκεῖνο κόσμο ὅπου δεσπόζει ὁ «Μικρὸς Πρίγκηπας» τοῦ Σαιντ Ἐξυπερύ. Ὑποψιάζομαι πὼς ὅλοι ὅσοι θὰ ταξιδέψουν στοὺς κόσμους τοῦ γλάρου Ἰωνάθαν δὲν θὰ θέλουν πιά νὰ γυρῶσιν πίσω.
ΕΡΝΕΣΤ Κ. ΓΚΑΝ

«Ὁ Ρίτσαρτ Μπάχ πετυχαίνει δυὸ πράγματα μ' αὐτὸ τὸ βιβλίο. Μοῦ χαρίζει Ὅριζοντα. Μοῦ δίνει Νιάτα. Τὸν εὐγνωμονῶ καὶ γιὰ τὰ δυό.»
Ραίη Μπράντμπουρν

Ὅλοι ὅσοι λατρεύουν τὴν Ἐλευθερία... ὅσοι προχωροῦν μὲ πέταγμα ὅταν ξέρουν πὼς ἔχουν δίκιο... Ὅσοι χαίρονται νὰ κάνουν κάτι καλὰ (ἀκόμη κι ἂν εἶναι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους)... Ὅσοι ξέρουν πὼς ὑπάρχουν κι ἄλλα πράγματα στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ φαίνονται: Ὅλοι αὐτοὶ θὰ πετοῦν πάντα μαζί με τὸν γλάρο Ἰωνάθαν. Ἄλλοι πάλι, θὰ ξεφύγουν γιὰ λίγο σὲ μιὰ ὑπέροχη περιπέτεια, γεμάτη ὕψος κι ἐλευθερία. Εἴτε ἔτσι, εἴτε ἀλλοιῶς, εἶναι μιὰ σπάνια ἐμπειρία.

Ποιὸς εἶναι ὁ Ἰωνάθαν;

Νὰ ἡ ἀπορία! Ὁ μικρὸς Ἰωνάθαν δὲν εἶναι ἄραγε πάρα ἕνας ἀπλὸς γλάρος ποὺ μαθαίνει νὰ πετᾷ; Αὐτό, καὶ τίποτα ἄλλο; Εἶναι μονάχα ἕνα λευκὸ πουλὶ τῆς θάλασσας καὶ τῶν ἀνέμων;

Μὰ τότε πὼς ἐξηγεῖται νὰ τρέχουν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι σ' ὅλον τὸν κόσμο νὰ ἀγοράσουν τὴν Ἱστορία του, νὰ συμμεριστοῦν τὴ δική του ἐμπειρία, καὶ νὰ τὸν ἀποθεώσουν; Γιατί βέβαια ὁ γλάρος Ἰωνάθαν δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ τελευταῖος, ποὺ ἀντίκρουσε τὴ μαγεία τῶν αἰθέρων! Οὔτε ὁ πρῶτος — ἢ ὁ τελευταῖος — ποὺ ὄνειρεύτηκε τὴν ἐλευθερία...

Ἐπομένως, κάτι ἄλλο πρέπει νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ Ἰωνάθαν.

«Εἶναι μία βρώμικη ἱστορία», εἶπε ἕνας παπᾶς ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια, «ἕνα βιβλίο ποὺ γκρεμίζει θεσμούς, καὶ ἀμφισβητεῖ τὶς πιὸ ἱερές μας ἀξίες, κηρύσσοντας τὸ ἀχαλίνωτο πάθος τῆς ἐλευθερίας». Ἕνας ἄλλος ἱερωμένος τὸ σύστησε στοὺς ἐνοριῖτες του σὰν «εὐαγγέλιο ψυχικῆς ἀνατάσεως». Μερικοὶ ἀναγνώστες πίστεψαν πὼς στὸν γλάρο Ἰωνάθαν κρύβεται ἡ ψυχὴ τῶν ἐλευθέρων. Ἄλλοι καυχῆθηκαν πὼς ἀνακάλυψαν τὸν δικὸν τους κόσμον. Ὁ συγγραφέας Ραίη Μπράντμπουρν εἶπε: «Ἀνακάλυψα στὸν Ἰωνάθαν τὰ μυστικὰ θεμέλια τῆς ψυχῆς μου».

Καὶ τὸ περιοδικὸ «Τάιμ» ρώτησε τὸν Ρίτσαρτ Μπάχ, τὸν πατέρα τοῦ Ἰωνάθαν: «Μήπως εἶστε σεῖς αὐτὸς ὁ γλάρος;» Γέλασε ὁ Μπάχ: «Ἐγώ;» εἶπε. «Κάθε ἄλλο! Ὁ Ἰωνάθαν βρίσκεται ἐκεῖ, ψηλά», κι ἔδειξε τὸν οὐρανὸ, «ἐνῶ ἐγὼ ἰδρώνω ἐδῶ κάτω, χτυπιέμαι καὶ φτεροκοπῶ, κι ἀκόμη δὲν μπόρεσα νὰ πετάξω!» Τρόπος τοῦ λέγειν, φυσικά, γιατί ὁ Μπάχ εἶναι ὁ πιὸ δαιμόνιος, ὁ πιὸ «τρελός», ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ ἐμπειρὸς ἐρασιτέχνης ἀεροπόρος τῆς Ἀμερικῆς. Κι ὅσο γιὰ τὸν γλάρο του, αὐτὸς ἔχει «ἀπογειωθεῖ» ἐδῶ κι ἕνα χρόνον... πουλώντας κάπου 50.000 ἀντίτυπα τὴν ἡμέρα.

Ἕνα ἐπαναστατικὸ παραμῦθι

«Ἀπὸ μία ἀποψη», εἶπε ἕνας κριτικὸς τῆς Νέας Ὠρκῆς, «αὐτὸς ὁ Ἰωνάθαν εἶναι ἕνα πελώριο μαρξιστικὸ παραμῦθι». Τὸ ζήτημα εἶναι ὅμως πὼς ξυπνᾶς ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέτοιο παραμῦθι. Κατὰ τοὺς φίλους τοῦ Μπάχ, πιὸ ὠρμος. Κατὰ τοὺς ἐχθρούς του, πιὸ

συνεπαρμένος —και ίσως επικίνδυνος. Γιατί άραγε άρνούνταν όλοι οί εκδότες τής Αμερικης ν' αναλάβουν αυτό τόν βιβλίό επί τρία χρόνια; «Δέν μπορώ νά καταλάβω», είπε ένας άπ' αυτούς, «άν είναι για παιδιά ή για μεγάλους».

Σάν τις παράξενες πολύχρωμες πινακίδες τών ψυχοτέστ, ό γλάρος Ίωνάθαν παίρνει άλλη μορφή, ανάλογά με τόν κάθε αναγνώστη. Η έπιτυχία του όμως οφείλεται στην απλότητα τού μύθου και τής αφήγησης. «Δέν ξέρω τί ήθελα νά πώ με τόν Ίωνάθαν», παραδέχτηκε ό Μπάχ. «Τήν ώρα πού τόν έγγραφα, τόν χέρι μου πήγαινε μόνο του. Λές και τόν έσπρωχνε κάποιος άλλος. Όταν τόν λέω αυτό, με άποκαλούν τρελό».

Ίσως όμως οί όμορφες ιστορίες νά μή γράφονται παρά μόνον έτσι: Από ένα χέρι πού τρέχει σαν τρελό πάνω άπό χαρτί, άποτυπώνοντας σκέψεις άπλές, στοιχειώδεις, χωρίς φραστικά πυροτεχνήματα, χωρίς άκροβασίες, αλλά με ένα περίεργο «βάθος».

Ή... ύψος;

Γιατί αυτό τόν «άναρχικό παραμύθι» διαδραματίζεται στα ύψη! Παίζεται σ' ένα επίπεδο πολύ πιο πάνω άπ' τόν καθημερινό, κι όμως πολύ πιο σίγουρο, πιο σταθερό και αιώνιο. Έχει νά κάνει, ασφαλώς, με τις δονήσεις μιās χορδής, τεντωμένης άπ' τή μιάν άκρη τής ανθρώπινης ζωής ως τήν άλλη. Κι άν γεννάει έρωτήματα, άμφιβολίες, καχυποψία στον πραγματιστή αναγνώστη, μαγεύει όμως τόν νοϋ, και ήλεκτρίζει τή φαντασία... Κάτι τέτοιο, περίπου, είναι ό γλάρος Ίωνάθαν.

***Στόν πραγματικό Γλάρο Ίωνάθαν,
πού ζει στόν καθένα μας***

Μέρος Πρώτο

Ήταν πρωί κι ο καινούργιος ήλιος λαμπύριζε χρυσαφένιος πάνω στους κυματισμούς μιας ήρεμης θάλασσας.

Ένα μίλι απ' την ακτή, μια ψαρόβαρκα έπαιζε με το νερό, και το σύνθημα να μαζευτεί το σμήνος για πρόγευμα πέρασε σαν αστραπή στον αέρα, και τότε ένα σύννεφο από χίλιους γλάρους ήρθε να παλέψει πονηρά για να εξασφαλίσει κάποια κομμάτια τροφής. Άρχιζε μια καινούργια μέρα γεμάτη δουλειά. Πολύ πιο πέρα όμως, ολομόναχος, πετώντας μακριά απ' τη βάρκα και την ακτή, ο Ίωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος συνέχιζε τις ασκήσεις του. Από ύψος εκατό πόδια, ψηλά στον ουρανό, χαμήλωσε τα παλαμωτά του πόδια, σήκωσε το ράμφος του και πάσχισε να επιβάλει στα φτερά του μια οδυνηρή, δύσκολη, στριφτή καμπύλη. Μια τέτοια καμπύλη του επέτρεπε να πετάξει με μικρή ταχύτητα και τώρα πετούσε όλο και πιο αργά ώσπου ο άνεμος έγινε ένα ψιθύρισμα στο πρόσωπό του, ώσπου το πέλαγο στάθηκε ακίνητο κάτω. Στένεψε τα μάτια του σε έντατική αυτοσυγκέντρωση, κράτησε την ανάσα του, με δύναμη θέλησε να δώση... ένα... ακόμα... εκατοστό... κλίσης... στην καμπύλη. Ύστερα τα φτερά του ζάρωσαν, έχασε τον έλεγχο κι έπεσε.

Οί γλάροι, όπως ξέρετε, δεν χάνουν ποτέ τη σταθερότητα, δεν χάνουν ποτέ τον έλεγχο τους. Να χάσουν τον έλεγχο της πτήσης τους είναι γι' αυτούς ντροπή, είναι έξευτελισμός.

Όμως ο Ίωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος, που δίχως ντροπή άπλωσε ξανά τις φτερούγες του πετώντας στην ίδια κείνη τρεμάμενη δύσκολη καμπύλη - όλο και πιο αργά, πιο αργά και πάλι χάνοντας τον έλεγχο του - δεν ήταν ένα κοινό πουλί.

Οί περισσότεροι γλάροι δε νοιάζονται να μάθουν παρά μόνο τα πιο βασικά πράγματα για το πέταγμα — πώς να πετούν απ' την ακτή στην τροφή τους και πίσω πάλι. Για τους περισσότερους γλάρους σημασία δεν έχει το πέταγμα, αλλά το φαγητό. Για τούτον, όμως, το γλάρο σημασία δεν είχε το φαγητό, αλλά το πέταγμα. Πάνω από κάθε τι άλλο, ο Ίωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος αγαπούσε να πετάει.

Ένας τέτοιος τρόπος σκέψης δεν ήταν, καθώς ανακάλυψε, το καλύτερο μέσο για να γίνεις αγαπητός στ' άλλα πουλιά. Ακόμα και οί γονείς του ένωθαν απογοήτευση όταν ο Ίωνάθαν περνούσε μέρες ολόκληρες μόνος, κάνοντας εκατοντάδες χαμηλές πτήσεις με ακίνητα φτερά, κάνοντας δοκιμές.

Δεν ήξερε λόγου χάρη το γιατί, όμως, όταν πετούσε πάνω απ' το νερό, σε ύψος μικρότερο απ' το μισό άνοιγμα των φτερών του, μπορούσε να μείνει στον αέρα περισσότερο και με μικρότερη προσπάθεια. Οί πτήσεις με ακίνητα τα φτερά του τελειωναν όχι με το συνηθισμένο πλατσούρισμα των ποδιών στη θάλασσα, αλλά μ' ένα μακρύ, πλατύ αύλακι καθώς άγγιζε την επιφάνεια με τα πόδια του αεροδυναμικά δεμένα πάνω στο κορμί του. Όταν άρχισε να γλιστρᾶ για να προσγειωθεί με μαζεμένα τα πόδια του στην παραλία, όταν δρασκελίζε το μήκος της γλίστρας του στην άμμο, οί γονείς του ήσαν αλήθεια πολύ απογοητευμένοι.

«Γιατί Ίων, γιατί;» ρωτούσε η μάνα του. «Γιατί είναι τόσο δύσκολο, Ίων, να είσαι όπως όλα τ' άλλα πουλιά στο σμήνος; Γιατί δεν μπορείς ν' αφήσεις το χαμηλό πέταγμα στους άλμπατρος, στους πελεκάνους; Γιατί δεν τρώς; Γιόκα μου, είσαι φτερό και κόκαλο!».

«Μάνα, δὲ μὲ πειράζει νᾶμαι φτερό καὶ κόκαλο. Θέλω μόνο νὰ ξέρω τί μπορῶ καὶ τί δὲ μπορῶ νὰ κατορθώσω στὸν ἀέρα. Τίποτ' ἄλλο. Θέλω νὰ ξέρω».

«Ἄκου ἐδῶ Ἰωνάθαν», εἶπε ὁ πατέρας του, ὄχι δίχως καλοσύνη. «Ὁ χειμῶνας πλησιάζει. Οἱ βάρκες θᾶναι λιγοστὲς καὶ τ' ἀφρόψαρα θὰ κολυμποῦν βαθιά. Ἄν πρέπει κάτι νὰ μελετήσεις, μελέτα τὴν τροφή καὶ πῶς νὰ τὴν ἐξασφαλίσεις. Αὐτὴ ἢ ὑπόθεση μὲ τὶς πτήσεις εἶναι πολὺ καλὴ, ἀλλὰ μιὰ πτήση μ' ἀκίνητα φτερά δὲν τρώγεται. Τὸ ξέρεις. Μὴ ξεχνᾶς πῶς ἂν πετᾶς εἶναι γιὰ νὰ τρῶς».

Ὁ Ἰωνάθαν ἔσκυψε τὸ κεφάλι ὑπάκουα. Γιὰ λίγες μέρες προσπάθησε νὰ φερθεῖ ὅπως οἱ ἄλλοι γλάροι· προσπάθησε στ' ἀλήθεια, κρῶζοντας καὶ πολεμώντας μὲ τὸ σμήνος γύρω στὶς ἀποβάθρες καὶ τὶς ψαρόβαρκες, βουτώντας πάνω σὲ ἀποκόμματα ψάρι καὶ ψωμί. Κι ὅμως δὲν τὰ κατάφερνε.

Δὲν ἔχει κανένα νόημα, σκέφτηκε, ἀφήνοντας σκόπιμα νὰ πέσει, ἀφοῦ τὴν κέρδισε μὲ χίλιους κόπους, μιὰ ἀντσούγια σ' ἓναν πεινασμένο γερογλάρο ποὺ τὸν κυνηγοῦσε. Θὰ μπορούσα ν' ἀσχοληθῶ ὅλ' αὐτὸ τὸ διάστημα μαθαίνοντας νὰ πετάω. Ἔχει τόσα νὰ μάθει κανεὶς!

Καὶ πολὺ σύντομα ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ξανάφυγε μόνος πάλι, πέρα στ' ἀνοιχτά, πεινασμένος, εὐτυχισμένος, μαθαίνοντας.

Θέμα ἦταν ἡ ταχύτητα, καὶ μὲ μία βδομάδα ἐξάσκηση ἔμαθε γιὰ τὴν ταχύτητα πολλὰ περισσότερα ἀπὸ τὸν πιὸ γρήγορο γλάρο στὸν κόσμο.

Ἀπὸ χίλια πόδια ὕψος, ἀφοῦ κουνούσε τὰ φτερά του ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορούσε, ξεκινούσε μιὰν ἀκάθεκτη κατάδυση πρὸς τὰ κύματα, καὶ μάθαινε γιὰ τὴν ἀκίνητη ἀπόδυση καθετὲς καταδύσεις μ' ὅλη τους τὴν ὀρμή. Σ' ἕξι μόλις δευτερόλεπτα πετοῦσε μ' ἑβδομήντα μίλια τὴν ὥρα καὶ στὴν ταχύτητα αὐτὴ ἢ φτεροῦγα «παίζει», ὅταν βρίσκεται στὴν πάνω τῆς κίνηση.

Αὐτὸ ἔγινε ξανὰ καὶ ξανὰ. Καθὼς ἦταν προσεχτικὸς, καὶ καθὼς δούλευε ἐξαντλώντας ὅλες του τὶς ικανότητες, ἔχανε τὸν ἔλεγχό του σὲ πολὺ μεγάλη ταχύτητα.

Ἀνέβαινε χίλια πόδια ψηλά. Μ' ὅλη του τὴ δύναμη πετοῦσε πρῶτα μπροστά, κι ὑστέρᾳ μονομιᾶς, φτερουγίζοντας, ἄρχιζε τὴν κάθετη βουτιά. Τότε, κάθε φορὰ, ἢ ἀριστερὴ φτεροῦγα του ἔχανε τὸν ἔλεγχο στὴν πάνω κίνηση, κατρακυλοῦσε κείνος ἀπότομα ἀριστερά, ἔχανε τὸν ἔλεγχο τῆς δεξιᾶς φτεροῦγας προσπαθώντας νὰ τὴν ἐπαναφέρει, καὶ τινάζοταν σὰν φωτιὰ σ' ἓνα τρελλὸ στριφτὸ κουτρουβάλιασμα πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὅλη του ἡ προσοχὴ δὲν ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐλέγξει ἐκείνη τὴν κίνηση τῆς φτεροῦγας. Προσπάθησε δέκα φορὲς, καὶ κάθε φορὰ, καθὼς ξεπερνοῦσε τὰ ἑβδομήντα μίλια τὴν ὥρα, γινόταν ξαφνικὰ μιὰ ἀνάκατη μάζα ἀπὸ φτερά, δίχως ἔλεγχο, ποὺ γκρεμιζόταν στὴ θάλασσα.

Τὸ κλειδί, σκέφτηκε στὸ τέλος, μούσκεμα ἀκόμα ἀπ' τὸ νερό, θὰ εἶναι νὰ κρατᾶς τὰ φτερά ἀκίνητα στὶς μεγάλες ταχύτητες - νὰ φτερουγίζεις ὡς τὰ πενήντα κι ὑστέρᾳ νὰ κρατᾶς τὰ φτερά ἀκίνητα.

Ξαναδοκίμασε ἀπὸ τὰ δυὸ χιλιάδες πόδια, κατρακυλώντας στὴ βουτιά του, μὲ τὸ ράμφος ἴσια κάτω, τὶς φτεροῦγες ὀρθάνοιχτες καὶ σταθερὲς μόλις πάτησε τὰ πενήντα μίλια τὴν

ώρα. Χρειάστηκε τρομακτική δύναμη, αλλά τὸ πέτυχε. Σὲ δέκα δευτερόλεπτα πέρασε σὰν καπνὸς ἐνενήντα μίλια τὴν ὥρα. Ὁ Ἰωνάθαν εἶχε πετύχει μιὰ παγκόσμια ἐπίδοση ταχύτητας γιὰ γλάρους!

Ἡ νίκη, ὅμως, δὲν βάσταξε πολὺ. Τὴ στιγμή πού ἄρχισε τὴν ἀνάδυση, τὴ στιγμή πού ἄλλαξε τὴ γωνία τῶν φτερῶν του, ἀντιμέτωπος τὴν ἴδια τρομακτικὴ ἀνεξέλεγκτη καταστροφή, πού μὲ ταχύτητα ἐνενήντα μίλια τὴν ὥρα τὸν κτύπησε σὰν κεραυνός. Ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ἔσκασε στὸν ἀέρα καὶ γκρεμοτσακίστηκε πάνω σὲ μιὰ θάλασσα σκληρὴ σὰν πέτρα.

Ὅταν συνῆλθε εἶχε πιά νυχτώσει, κι' ἔπλεε στὸ φεγγαρόφωτο πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πελάγου. Οἱ φτεροῦγες του ἦσαν σὰ κουρελιασμένα κομμάτια μολύβι, ἀλλὰ τὸ βάρος τῆς ἀποτυχίας ἦταν πάνω στὴν πλάτη του ἀκόμα πιὸ βαρὺ. Θᾶθελε, ἔτσι ἀδύναμος, τὸ βάρος νὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸν παρασύρει ἀπαλὰ ὡς τὸ βυθό, καὶ νὰ τελειῶναν ὅλα.

Καθὼς βούλιαξε χαμηλὰ στὸ νερό, μιὰ παράξενη κούφια φωνὴ ἀντήχησε μέσα του. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ξεφύγω. Εἶμαι γλάρος. Εἶμαι ἀπ' τὴν φύση μου περιορισμένος. Ἄν ἤμουν φτιαγμένος νὰ μάθω τόσα πολλὰ γιὰ τὸ πέταγμα θᾶχα διαγράμματα ἀντὶ γιὰ μυαλό. Ἄν ἤμουν φτιαγμένος νὰ πετάω σὲ τέτοιες ταχύτητες, θᾶχα μικρὲς φτεροῦγες ὅπως τὸ γεράκι καὶ θᾶτρωγα ποντίκια, ὄχι ψάρια. Ὁ πατέρας μου εἶχε δίκιο. Πρέπει νὰ τις ξεχάσω αὐτὲς τις τρέλες. Πρέπει νὰ πετάξω πίσω στὸ σμήνος καὶ ν' ἀρκεσθῶ σ' αὐτὸ πού εἶμαι, ἓνας φουκαριάρης γλάρος.

Ἡ φωνὴ ἔσβησε, ὁ Ἰωνάθαν συμφώνησε. Ἡ θέση ἑνὸς γλάρου τὴ νύχτα εἶναι στὴ στεριά, κι' ἀπὸ τούτη τὴ στιγμή, ὀρκίστηκε, θὰ γινόταν ἓνας φυσιολογικὸς γλάρος. Ὅλοι θᾶταν ἔτσι πιὸ εὐτυχισμένοι. Κουρασμένος ἔφυγε ἀπ' τὰ σκοτεινὰ νερὰ καὶ πέταξε πρὸς τὴ στεριά, κι' εὐγνωμονοῦσε τὰ ὅσα εἶχε μάθει γιὰ τὸ ξεκούραστο χαμηλὸ πέταγμα.

Ὅμως ὄχι, συλλογίστηκε. Πάει, τέλειωσα μ' ὅ,τι ἤμουν, πάει, τέλειωσα μ' ὅ,τι ἔμαθα. Εἶμαι γλάρος ὅπως κάθε ἄλλος γλάρος καὶ θὰ πετάω σὰ γλάρος. Κι' ἔτσι ἀνέβηκε μὲ κόπο ἑκατὸ πόδια ψηλὰ καὶ φτεροῦγισε πιὸ δυνατὰ, γιὰ νὰ φτάση γρήγορα στὴν ἀκτὴ.

Ἐνιωσε καλύτερα μὲ τὴν ἀπόφασή του νὰ εἶναι μόνο ἓνα ἀπλὸ μέλος στὸ σμήνος. Δὲν θὰ ἦταν πιά δεμένος στὴ δύναμη πού τὸν τράβηξε στὴ μάθηση, δὲν θὰ ὑπῆρχαν ἄλλες προκλήσεις κι' ἄλλες ἀποτυχίες. Κι' ἦταν ὁμορφο νὰ μὴ σκέφτεσαι, καὶ νὰ πετᾶς στὸ σκοτάδι πρὸς τὰ φῶτα πάνω ἀπ' τὴν ἀκτὴ.

Σκοτάδι! Ἡ κούφια φωνὴ στρίγγλισε τρομαγμένη. Οἱ γλάροι ποτὲ δὲν πετοῦν στὸ σκοτάδι!

Ὁ Ἰωνάθαν δὲν εἶχε τὴν προδιάθεση ν' ἀκούσει. Τί ὁμορφο πού εἶναι, σκέφτηκε. Τὸ φεγγάρι καὶ τὰ φῶτα νὰ τρεμοσβήνουν πάνω στὸ νερό, καὶ ν' ἀπλώνουν μέσ' στὴ νύχτα φωτερὰ μονοπάτια, κι' ὅλα τόσο εἰρηνικὰ κι' ἀκίνητα...

Κατέβα! Οἱ γλάροι δὲν πετοῦν ποτὲ σὰ σκοτεινὰ! Ἄν ἤσουν φτιαγμένος γιὰ νὰ πετᾶς στὸ σκοτάδι θὰ 'χες μάτια κουκουβάγιας! Θὰ 'χες σχεδιαγράμματα στὸ κεφάλι σου, ὄχι μυαλό! Θὰ 'χες κοντὰ φτερὰ ὅπως τὸ γεράκι!

Ἐκεῖ, μέσα στὴ νύχτα, ἑκατὸ πόδια ψηλὰ στὸν ἀέρα, ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος ἔπαιξε τὸ μάτι. Ὁ πόνος του, οἱ ἀποφάσεις του ἔγιναν καπνός. Κοντὰ φτερά. Κοντὰ φτερὰ ὅπως τὸ γεράκι! Νὰ ἢ λύση! Τί βλάκας πού ἤμουν! Μοῦ ἀρκεῖ ἓνα τόσο δὰ

Φτερό, ἀρκεῖ ν' ἀναδιπλώσω τὶς φτεροῦγες μου καὶ νὰ πετάω μόνο μὲ τὶς ἄκρες τους!
Κοντὰ φτερά!

Ἀνέβηκε δυὸ χιλιάδες πόδια πάνω ἀπ' τὴ σκοτεινὴ θάλασσα καὶ δίχως νὰ συλλογιστεῖ οὔτε στιγμή τὴν ἀποτυχία ἢ τὸ θάνατο, ἔφερε τὸ μπρὸς μέρος τῆς κάθε του φτερούγας σφιχτὰ πάνω στὸ σῶμα του, ἄφησε μόνο σὰ στενὰ λεπίδια τὶς ἄκρες τους νὰ ξεπεταχτοῦν στὸν ἀέρα, καὶ ἔπесε σὲ κάθετη πτήση.

Ὁ ἀέρας μούγγριζε σὰ θεριὸ στὸ κεφάλι του. Ἐβδομήντα μίλια τὴν ὥρα, ἐνενήντα, ἑκατὸν εἴκοσι καὶ πιὸ γρήγορα ἀκόμα. Τώρα ἡ πίεση τοῦ ἀέρα, στὰ ἑκατὸ σαράντα μίλια τὴν ὥρα, ἦταν πολὺ λιγότερη ἀπ' ὅ,τι πρὶν στὰ ἑβδομήντα, καὶ μὲ μιὰ ἐλάχιστη στροφὴ στὶς ἄκρες τῶν φτερῶν του βγήκε ἄνετα ἀπ' τὴν κατάδυση του καὶ τινάχτηκε πρὸς τὰ πάνω, μακριὰ ἀπ' τὰ κύματα, σὰ μιὰ σταχτιά ὀβίδα στὸ φεγγαρόφωτο.

Ἐκλείσε σχεδὸν ὀλότελα τὰ μάτια του ἀπέναντι στὸν ἄνεμο κι' ἔνωσε χαρὰ. Ἐκατὸ σαράντα μίλια τὴν ὥρα! καὶ μὲ ἀπόλυτο ἔλεγχο! Ἄν βουτήξω ἀπὸ τὰ πέντε χιλιάδες πόδια, ἀντὶ ἀπὸ τὰ δυὸ χιλιάδες, πόσο γρήγορα ἄραγε...

Οἱ προηγούμενοι ὄρκοι του ξεχάστηκαν, σκορπίστηκαν μακριὰ μέσα στὸ μεγάλο γρήγορο ἄνεμο. Κι' ὅμως δὲν ἔνωσε ἔνοχος, καθὼς καταπατοῦσε τὶς ὑποσχέσεις πού ὁ ἴδιος εἶχε δώσει. Τέτοιες ὑποσχέσεις εἶναι μόνο γιὰ τοὺς γλάρους πού ἀποδέχονται τὰ συνηθισμένα. Ὅποιος ἀρίστευσε μαθαίνοντας, δὲν χρειάζεται τέτοιες ὑποσχέσεις.

Μὲ τὴν ἀνατολή, ὁ Ἰωνάθαν Γλᾶρος ἄρχισε πάλι τὴν ἐξάσκησή του. Ἀπὸ ὕψος πέντε χιλιάδες πόδια οἱ ψαρόβαρκες ἦσαν βουλίστσες πάνω στὸ λεῖο γαλανὸ νερό, τὸ Σμήνος στὸ Πρόγευμα ἓνα ἀχνὸ σύννεφο ἀπὸ μικροσκοπικὰ σκονάκια, νὰ στροβιλίζονται. Ἦταν ζωντανός, τρέμοντας λίγο ἀπὸ χαρὰ, περήφανος πού κυριαρχοῦσε τώρα πάνω στὸ φόβο του. Ὅστερα δίχως ἐπισημότητες μάζεψε τὶς φτεροῦγες του, ἄπλωσε τὶς κοντὲς λοξὲς ἄκρες τῶν φτερῶν του καὶ βούτηξε ἀμέσως πρὸς τὴ θάλασσα. Ὅταν πέρασε τὶς τέσσερες χιλιάδες πόδια, εἶχε φτάσει τὴν ὀριακὴ ταχύτητα, ὁ ἀέρας ἦταν ἓνα στέρεο φράγμα ἤχου ἀπέναντι στὸ ὅποιο δὲν μποροῦσε νὰ κινηθεῖ πιὸ γρήγορα. Πετοῦσε τώρα ἴσια κάτω, μὲ ταχύτητα διακόσια δεκατέσσερα μίλια τὴν ὥρα. Ξεροκατάπιε, γιατί ἤξερε πῶς ἂν τὰ φτερά του ἀνοίγαν σ' αὐτὴ τὴ ταχύτητα, θὰ γινόταν ἓνα ἑκατομμύριο κομματάκια γλάρου. Ἡ ταχύτητα ὅμως ἦταν δύναμη, καὶ ἡ ταχύτητα ἦταν χαρὰ, καὶ ἡ ταχύτητα ἦταν ἀπόλυτη ὁμορφιά.

Ἄρχισε τὴν ἀνάσχεση στὰ χίλια πόδια, οἱ ἄκρες τῶν φτερῶν του ἔτριζαν κι' ἄναβαν σ' αὐτὸ τὸν τρομακτικὸ ἄνεμο, ἡ βάρκα καὶ τὸ πλῆθος τῶν γλάρων ἔρχονταν κατὰ πάνω του καὶ μεγάλωναν μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, πάνω στὸ δρόμο του.

Δὲν μποροῦσε νὰ σταματήσει· δὲν ἤξερε ἀκόμα οὔτε πῶς νὰ στρίψει μ' αὐτὴ τὴν ταχύτητα.

Ἡ σύγκρουση θὰ σήμαινε ἀκαριαῖο θάνατο. Κι' ἔτσι ἔκλεισε τὰ μάτια του.

Συνέβηκε κείνο τὸ πρωί, τότε, μόλις μετὰ τὸ ξημέρωμα, ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλᾶρος νὰ περάσει σὰ σφαιρὰ ἀπ' τὸ κέντρο ἀκριβῶς τῆς συνάθροισης γιὰ Πρόγευμα τοῦ Σμήνους, σὰν ἀστραπὴ μὲ διακόσια δώδεκα μίλια τὴν ὥρα, μὲ τὰ μάτια κλειστά, σ' ἓνα ἄγριο βουητὸ ἀπὸ ἀέρα καὶ φτερά. Ὁ Γλᾶρος Τύχη τοῦ χαμογέλασε γιὰ μιὰ φορὰ καὶ κανένας δὲ σκοτώθηκε.

Όταν πιά σήκωσε τὸ ράμφος του πρὸς τὸν οὐρανό, ἐξακολουθοῦσε νὰ κινεῖται σὰ πύρινη σφαῖρα μὲ ταχύτητα ἑκατὸν ἐξήντα μίλια τὴν ὥρα. Όταν σιγὰ σιγὰ ἔφτασε σὰ εἴκοσι μίλια καὶ ἄπλωσε ξανὰ ἐπιτέλους τὰ φτερά του, ἡ βάρκα ἦταν σὰ ψίχουλο πάνω στὴ θάλασσα, τέσσερις χιλιάδες πόδια κάτω. Σκέφτηκε τὸ θρίαμβο. Ὅριακή ταχύτητα! Ἐνας γλάρος πετᾶ μὲ ταχύτητα διακόσια δέκα τέσσερα μίλια τὴν ὥρα! Ἦταν μιὰ Κατάκτηση, ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη, ἡ μοναδική στιγμή στὴν ἱστορία του Σμήνου, καὶ κείνη τὴ στιγμή μία καινούργια ἐποχὴ ἀνοίξε γιὰ τὸν Ἰωνάθαν Γλάρο. Αφοῦ πέταξε στὸ ἐρημικὸ τόπο τῆς ἐξάσκησής του, διπλώνοντας τὰ φτερά του γιὰ νὰ βουτήξει ἀπὸ ὀχτῶ χιλιάδες πόδια, βάλθηκε ἀμέσως ν' ἀνακαλύψει πῶς νὰ στρίβει.

Ἀνακάλυψε πῶς ἓνα καὶ μόνο ἀκρινὸ φτερὸ ἂν κινήθῃ ἀνὰ χιλιοστὸ, προκαλεῖ μιὰ ὀμαλὴ μεγάλωπρητη καμπύλη σὲ τρομαχτικὴ ταχύτητα. Πρὶν τὸ μάθει αὐτό, ὡστόσο, ἀνακάλυψε πῶς ἂν κουνήσει περισσότερα ἀπὸ ἓνα φτερὸ σ' αὐτὴ τὴν ταχύτητα, στροβιλίζεσαι σὰ σφαῖρα ὄπλου... Καὶ ὁ Ἰωνάθαν εἶχε ἔτσι γίνεῖ ὁ πρῶτος ἀκροβάτης τοῦ ἀέρα, πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλο γλάρο στὸν κόσμο.

Δὲν ἔχασε καιρὸ κείνη τὴ μέρα σὲ κουβέντες μὲ ἄλλους γλάρους ἀλλὰ συνέχισε νὰ πετᾶ ὡσπου νύχτωσε. Ἀνακάλυψε τὴν ἀκροβατικὴ στροφή, τὴν ἀργὴ περιστροφή, τὴν ἀνάποδη στροφή, τὸ στροβίλισμα, τὴν τούμπα.

Όταν ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ἔφτασε κοντὰ στὸ Σμήνος στὴν παραλία, ἦταν νύχτα βαθιά. Ἦταν ζαλισμένος καὶ φοβερὰ κουρασμένος. Κι' ὅμως ἀπ' τὴ χαρὰ του προσγειώθηκε μὲ ἀκροβασία καὶ πραγματοποιώντας λίγο πρὶν ἀγγίξει τὸ ἔδαφος, μιὰ ξαφνικὴ ἀπότομη περιστροφή.

Όταν μάθουν, σκέφτηκε, τὴν Κατάκτηση θὰ ξετρελαθοῦν ἀπὸ χαρὰ. Πόσο πιὸ πλούσια γίνεσαι τώρα ἢ ζωὴ μας! Ἀντὶ γιὰ τὸ μονότονο κοπιαστικὸ πῆγαινε κι' ἔλα στὶς ψαρόβαρκες, ὑπάρχει ἓνα νόημα στὴ ζωὴ! Μποροῦμε νὰ ξεπεράσουμε τὴν ἀγνοια, μποροῦμε ν' ἀναγνωρίζουμε τὸν ἑαυτὸ μας σὰν ὄντα ξεχωριστά, ἔξυπνα καὶ ἐπιδέξια. Μποροῦμε νὰ εἴμαστε λεύτεροι! Μποροῦμε νὰ μάθουμε νὰ πετοῦμε!

Τὰ χρόνια μπροστὰ του ἀντηχοῦσαν καὶ λαμπύριζαν γεμάτα ὑποσχέσεις.

Οἱ Γλάροι ἦταν μαζεμένοι στὴ Συνάθροιση τοῦ Συμβουλίου ὅταν προσγειώθηκε καὶ καθὼς φαίνεται ἦταν ἐκεῖ συγκεντρωμένοι ἀπὸ ὥρα. Γιατί, πραγματικά, περιμέναν.

«Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρε! Στάσου στὸ Κέντρο!» Τὰ λόγια τοῦ Γέροντα ἀκούστηκαν μὲ μιὰ φωνὴ ὑπέρτατης ἐπισημότητας. «Στάσου στὸ Κέντρο» σήμαινε μόνον μεγάλη ντροπὴ ἢ μεγάλη τιμὴ. Στὸ Κέντρο γιὰ Τιμὴ ἦταν ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο διακρίνονταν οἱ πιὸ μεγάλοι ἀρχηγοὶ τῶν γλάρων. Μὰ φυσικά, σκέφτηκε, στὸ Πρόγευμα τοῦ Σμήνου σήμερα τὸ πρωὶ εἶδαν τὴν Κατάκτηση! Εγὼ ὅμως δὲν θέλω τιμές. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γίνω ἀρχηγός. Θέλω μόνον νὰ μοιραστώ ὅ,τι ἀνακάλυψα, νὰ δείξω τοὺς ὀρίζοντες ποὺ ἀπλώνονται μπροστὰ μας. Ἔκανε ἓνα βῆμα μπρός.

«Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρε», εἶπε ὁ Γέροντας, «στάσου στὸ Κέντρο γιὰ Ντροπὴ νὰ σὲ δοῦν οἱ σύντροφοί σου γλάροι!».

Ἦταν σὰ νὰ τὸν εἶχαν χτυπήσει μὲ σανίδα. Τὰ γόνατά του λύγισαν, τὰ φτερά του ζάρωσαν, τ' αὐτιά του βούιζαν. Στὸ Κέντρο γιὰ Ντροπὴ; Ἀδύνατο!

Ἡ Κατάκτηση! Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν! Κάνουν λάθος, λάθος!

«...για την επικίνδυνη ανευθυνότητά του», ή σοβαρή φωνή άντηχοῦσε, «πού καταπατᾶ την αξιοπρέπεια και την παράδοση τῆς οικογένειας τῶν Γλάρων»...

Νὰ σταθεῖ στο Κέντρο γιά Ντροπή σημαίνει πῶς θά τὸν διώξουν ἔξω ἀπ' τὴν κοινωνία τῶν γλάρων, ἀπόβλητο σὲ μοναχικὴ ζωὴ στοὺς Πέρα Βράχους.

«...κάποια μέρα, Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρε, θά μάθεις πῶς ἡ ανευθυνότητα δὲν ἀποδίδει. Ἡ ζωὴ εἶναι τὸ ἄγνωστο κι' αὐτὸ πού παραμένει ἄγνωστο· ἓνα μόνο εἶναι γνωστό: πῶς ἐρχόμαστε στὸν κόσμο τοῦτο γιὰ νὰ τρῶμε, γιὰ νὰ παραμείνουμε ζωντανοὶ ὅσο μπορούμε περισσότερο».

Ἐνας γλάρος δὲν ἀντιμιλᾷ ποτὲ στο Συμβούλιο τοῦ Σμήνου, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωνάθαν ξέσπασε. «Ανευθυνότητα; Ἀδέλφια μου!» φώναξε. «Ποιὸς εἶναι πιὸ υπεύθυνος ἀπὸ τὸ γλάρο πού ἀνακαλύπτει κι' ἀκολουθεῖ ἓνα νόημα, ἓναν ἀνώτερο σκοπὸ στὴ ζωὴ; γιὰ χίλια χρόνια τσαλαβουτοῦμε ψάχνοντας νὰ βροῦμε ψαροκεφαλές, ἀλλὰ τώρα ἔχουμε ἓνα σκοπὸ στὴ ζωὴ - νὰ μάθουμε, ν' ἀνακαλύψουμε, νὰ ἴμαστε λεύτεροι! Δῶστε μου μιὰ εὐκαιρία μόνο, ἀφήστε με νὰ σὰς δείξω τί ἀνακάλυψα...».

Τὸ Σμήνος θαρρεῖς πῶς ἦταν πέτρινο.

«Δὲν ἀνήκεις πιά στὴν Ἀδελφότητα» φώναξαν ὅλα μαζί, καὶ μονομιᾶς ἐκλείσαν τ' αὐτιά τους καὶ τοῦ γύρισαν τὶς πλάτες.

Ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος πέρασε τὶς ὑπόλοιπες του μέρες μόνος, ἀλλὰ πέταξε μακριά, πιὸ μακριά ἀπ' τοὺς Πέρα Βράχους. Ἦταν θλιμμένος ὄχι ἀπὸ μοναξιά, ἀλλὰ γιατί οἱ γλάροι ἀρνήθηκαν νὰ πιστέψουν στο μεγαλεῖο τῆς πτήσης πού τοὺς περιμένε· ἀρνήθηκαν ν' ἀνοίξουν τὰ μάτια τους καὶ νὰ δοῦν.

Κάθε μέρα μάθαινε περισσότερο. Ἐμαθε πῶς μία βουτιά μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσει ν' ἀνακαλύψει τὰ σπάνια καὶ νόστιμα ψάρια πού κολυμποῦσαν κοπαδιαστὰ δέκα πόδια κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ: δὲ χρειαζόταν πιά ψαρόβαρκες καὶ μπαγιάτικο ψωμί γιὰ νὰ ἐπιζήσει. Ἐμαθε νὰ κοιμᾶται στὸν ἀέρα, ἀκολουθώντας νυχτερινὴ πορεία πάνω στο θαλασσινὸ ἀγέρι καὶ καλύπτοντας ἑκατὸ μίλια ἀπ' τὸ ἡλιοβασίλεμα ὡς τὰ ξημερώματα. Μὲ τὸν ἴδιο ἐσωτερικὸ του ἔλεγχο, πετοῦσε μέσ' ἀπὸ βαριὰ θαλασσινὴ ὀμίχλη κι' ἀνέβαινε ἀκόμα πιὸ ψηλὰ στὸν ἀστραφτερὸ καθαρὸ οὐρανό... ἐνῶ τὴν ἴδια ὥρα ὅλοι οἱ ἄλλοι γλάροι στέκονταν στὴ στεριά μέσα στὴν καταχνιά καὶ τὴ βροχή. Ἐμαθε νὰ πετάει μὲ τοὺς ἀψηλοὺς ἀνέμους βαθιὰ πάνω ἀπ' τὴ στεριά, νὰ βρῖσκει ἐκεῖ γιὰ νὰ τραφεῖ νόστιμα ἔντομα.

Ὅ,τι εἶχε κάποτε ἐλπίζει νὰ προσφέρει στο Σμήνος τὸ κέρδιζε τώρα μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του· ἔμαθε νὰ πετάει, καὶ δὲ μετάνιωσε γιὰ τὸ τίμημα πού χρειάστηκε νὰ πληρώσει. Ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος ἀνακάλυψε πῶς ἡ πλήξη κι' ὁ φόβος κι' ὁ θυμὸς εἶναι ἡ αἰτία πού ἡ ζωὴ ἑνὸς γλάρου εἶναι τόσο σύντομη, κι' ὅταν αὐτὰ χάθηκαν ἀπ' τὴ σκέψη του, ἔζησε μιὰ πραγματικὰ μακριὰ κι' εὐχάριστη ζωὴ.

Ἐφτασαν τ' ἀπόγευμα, τότε, καὶ βρῆκαν τὸν Ἰωνάθαν νὰ γλιστράει γαλήνιος καὶ μόνος στὸν ἀγαπημένο του οὐρανό. Οἱ δυὸ γλάροι πού φάνηκαν στὰ φτερά του ἦσαν καθάριοι σὰν ἀστροφεγγιὰ καὶ τὸ φεγγαβολήμά τους ἦταν ἀπαλὸ καὶ φιλικὸ στὸν ἀέρα τῆς βαθιᾶς νύχτας. Ὅμως πιὸ ὁμορφὴ ἀπ' ὅλα ἦταν ἡ δεξιότητά με τὴν ὁποία πετοῦσαν, καθὼς οἱ ἄκρες ἀπ' τὶς φτεροῦγες τους κουνούσαν σταθερὰ καὶ μὲ ἀκρίβεια λίγους πόντους μὲν ἀπ' τὶς δικές του.

Δίχως νὰ πεῖ λέξι, ὁ Ἰωνάθαν τοὺς ἔβαλε σὲ δοκιμασία, μιὰ δοκιμασία ποὺ κανένας γλάρος δὲν εἶχε περάσει ποτέ. Ἔστριψε τὶς φτεροῦγες του, κι ἀνάκοψε σιγά-σιγά τὴν ταχύτητα σ' ἓνα μίλι τὴν ὥρα, σχεδὸν ἀκίνητος. Τὰ δυὸ ἀστραφτερὰ πουλιὰ ἀνάκοψαν μαζί του, ὁμαλά, στὴν ἴδια πάντα ἀπόσταση. Ἦξεραν πῶς νὰ πετοῦν ἀργά.

Δίπλωσε τὰ φτερά του, ἔκανε μιὰ τούμπα κι' ἀφέθηκε σὲ μιὰ κατάδυση μ' ἑκατὸν ἑβδομήντα μίλια τὴν ὥρα. Ἐπесαν μαζί του, ἄσπρες γραμμὲς σ' ἀλάνθαστο σχηματισμό.

Τελικὰ ἔκανε τὴν ἀνάδυση στὴν ἴδια αὐτὴ ταχύτητα καὶ συνέχισε ἴσια πάνω μιὰ μακριὰ ὄρθια πτήση. Κινήθηκαν μαζί του χαμογελώντας.

Συνῆλθε μόλις ἔφτασε σὲ πτήση μὲ σταθερὸ ὕψος καὶ πέρασαν λίγες στιγμὲς πρὶν μιλήσει. «Πολὺ καλά», εἶπε, «ποιοὶ εἴσαστε;».

«Εἶμαστε ἀπ' τὸ Σμῆνος σου, Ἰωνάθαν. Εἶμαστε ἀδελφία σου». Τὰ λόγια ἦταν ξεκάθαρα καὶ ἤρεμα. «Ἦρθαμε νὰ σὲ πᾶμε ψηλότερα, νὰ σὲ πᾶμε σπίτι».

«Σπίτι δὲν ἔχω. Σμῆνος δὲν ἔχω. Εἶμαι ἓνας Ἀπόβλητος. Καὶ πετοῦμε τώρα στὴν κορφή τοῦ Ἄερα τοῦ Μεγάλου Βουνοῦ. Λιγοστὲς ἑκατοντάδες πόδια ἀκόμα κι' ὕστερα δὲ θὰ μπορῶ νὰ σηκῶσω τὸ γέρικο τοῦτο κορμὶ πιὸ ψηλά».

«Κι' ὅμως μπορεῖς, Ἰωνάθαν. Γιατί ἔμαθες. Ἐνα σχολεῖο τελείωσε κι' ἦρθε ἡ ὥρα ν' ἀρχίσει ἓνα ἄλλο».

Καθὼς τὸν εἶχε φωτίσει ὅλη του τὴ ζωή, ἔτσι ἡ κατανόηση ἀστραψε κείνη τὴ στιγμὴ γιὰ τὸν Ἰωνάθαν Γλάρο. Εἶχαν δίκιο. Μποροῦσε νὰ πετάξει πιὸ ψηλά, κι' εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα νὰ πάει σπίτι.

Ἐριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν οὐρανό, πέρα στὴ θαυμάσια ἀσημένια χώρα ὅπου τόσα εἶχε μάθει.

«Εἶμαι ἔτοιμος», εἶπε τελικὰ. Κι' ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος ἀνυψώθηκε μὲ τοὺς δυὸ φωτεροὺς γλάρους γιὰ νὰ χαθεῖ σ' ἓνα τέλειο σκοτεινὸ οὐρανό.

Μέρος Δεύτερο

Ὅστε λοιπὸν αὐτὸς εἶναι ὁ παράδεισος, σκέφτηκε καὶ χαμογέλασε μὲ τὸν ἑαυτό του. Δὲν ἦταν βέβαια πολὺ εὐλαβικὸ τὸ νὰ μελετᾷ τὸν παράδεισο τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ πετᾷς γιὰ νὰ τὸν φτάσεις.

Καθὼς ἐρχόταν ἀπ' τὴ Γῆ, πάνω ἀπ' τὰ σύννεφα καὶ σὲ στενὸ σχηματισμὸ μὲ τοὺς δυὸ λαμπεροὺς γλάρους, εἶδε πῶς καὶ τὸ δικό του σῶμα γινόταν φωτερὸ ὅπως τὸ δικό τους. Εἶναι ἀλήθεια πῶς βρισκόταν ἐκεῖ ὁ ἴδιος νέος Ἰωνάθαν Γλᾶρος, αὐτὸς ποὺ εἶχε πάντα ζήσει πίσω ἀπ' τὰ χρυσαφένια μάτια του· ἡ ἐξωτερικὴ του ὁμως ὄψη εἶχε ἀλλάξει.

Τὸ ἔνιωθε σὰ σῶμα γλάρου, ἀλλὰ πετοῦσε κιόλας πολὺ καλύτερα ἀπ' ὅσο εἶχε ποτὲ πετάξει τὸ παλιό του σῶμα. Γιὰ φαντάσου, σκέφτηκε, μὲ τὴ μισὴ προσπάθεια, θὰ πετύχω διπλάσια ταχύτητα, θὰ διπλασιάσω τὴν ἐπίδοση τῆς καλύτερῆς μου μέρας στὴ γῆ.

Τὰ φτερά του λαμπύριζαν τώρα μὲ μιὰ φωτεινὴ λευκότητα, καὶ οἱ φτεροῦγες του ἦταν λείες καὶ τέλειες λὲς κι ἦταν φύλλα γυαλισμένο ἀσημι. Ἄρχισε, ὅλος χαρὰ, νὰ τὰ γνωρίζει, νὰ βάζει δύναμη στὰ καινούργια του φτερά.

Πετώντας διακόσια πενήντα μίλια τὴν ὥρα ἔνιωσε πῶς πλησίαζε τὴ μέγιστη ταχύτητα πτήσης σὲ σταθερὸ ὕψος. Στὰ διακόσια ἑβδομήντα τρία, νόμισε πῶς πετοῦσε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε κι ἔνιωσε μιὰ λαφριά ἀπογοήτευση. Ὑπῆρχε κάποιον ὄριο στοῦ τί μποροῦσε τὸ καινούργιο σῶμα, καὶ μολονότι ἦταν πολὺ ἀνώτερο ἀπ' τὴν παλιά του ἐπίδοση πτήσης σταθεροῦ ὕψους, ἦταν καὶ πάλι ἓνα ὄριο, ποὺ θὰ χρειαζόταν μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ τὸ ξεπεράσει. Στὸν παράδεισο, σκέφτηκε, δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν ὅρια.

Τὰ σύννεφα ξάνοιξαν, οἱ συνοδοὶ του φώναξαν, «Χαρούμενες προσγειώσεις, Ἰωνάθαν», καὶ χάθηκαν στὸν οὐρανό.

Πετοῦσε πάνω ἀπὸ μιὰ θάλασσα, πρὸς μιὰ δαντελωτὴ ἀκτὴ. Ἐλάχιστοι γλᾶροι ἔκαναν ἀσκήσεις μὲ τὰ ἀνοδικὰ ρεύματα στοὺς ἀπὸτομους βράχους. Πέρα μακριὰ στὰ βορεινὰ, στὴν ἀκρὴ τοῦ ὀρίζοντα, πετοῦσαν μερικοὶ ἀκόμα. Καινούργια θεάματα, καινούργιες σκέψεις, καινούργια ἐρωτήματα. Γιατί τόσοι λίγοι γλᾶροι; Ὁ παράδεισος θὰ ἔπρεπε νὰ μυρμηγκιάζει γλάρους! Καὶ γιατί εἶμαι, ξαφνικά, τόσο κουρασμένος; Ὑποτίθεται πῶς οἱ γλᾶροι στὸν παράδεισο δὲν κουράζονται καὶ δὲν κοιμοῦνται ποτέ.

Ποῦ τ' ἄκουσε αὐτό; Ἡ ἀνάμνηση τῆς ζωῆς του στὴ Γῆ ἄρχισε νὰ σβήνει. Ἡ Γῆ ἦταν ἓνας τόπος ὅπου ἔμαθε πολλὰ πράγματα, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ οἱ λεπτομέρειες ἄρχιζαν νὰ θολώνουν— θυμόταν κάτι γιὰ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὸ φαγητό, πῶς ἦταν Ἀπόκληρος.

Δώδεκα γλᾶροι ἀπ' τὴν ἀκτὴ ἦρθαν νὰ τὸν συναντήσουν, δίχως κανέναν τους ν' ἀρθρώσει λέξη. Ἐνιωσε μόνο πῶς ἦταν εὐπρόσδεκτος καὶ πῶς ἦταν σὰν στοῦ σπιτί του. Ἦταν μιὰ μεγάλη μέρα τῆς ζωῆς του, μιὰ μέρα ποὺ τὸ ξημέρωμά της δὲν μποροῦσε πιά νὰ τὸ θυμηθεῖ.

Γύρισε γιὰ νὰ προσγειωθεῖ στὴν παραλία, χτυπώντας τὰ φτερά του γιὰ νὰ σταματήσει λίγα ἑκατοστὰ στὸν ἀέρα, καὶ νὰ σταθεῖ ὕστερα ἀπαλὰ στὴν ἄμμο. Προσγειώθηκαν κι' οἱ ἄλλοι γλᾶροι, ἀλλ' οὔτε ἓνας τους δὲν φτεροῦγισε οὔτε τόσο δά. Πετιόντουσαν στὸν ἄνεμο, μὲ ὀρθάνοιχτες τίς λαμπρὲς φτεροῦγες τους, κι' ὕστερα μὲ κάποιον τρόπο ἄλλαζαν

τὴν κλίση τῶν φτερῶν τους, ὥσπου νὰ σταματήσουν τὴν ἴδια στιγμή πού τὰ πόδια τους ἄγγιζαν τὴ γῆ. Ἦταν μιὰ κίνηση μὲ θαυμάσιο ἔλεγχο, ὅμως ὁ Ἰωνάθαν ἦταν τώρα πολὺ κουρασμένος γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσει. Ὁρθίος ἐκεῖ στὴν παραλία, πάντα δίχως νὰ λεχθεῖ τὸ παραμικρό, ἀποκοιμήθηκε.

Τὶς μέρες πού ἀκολούθησαν, ὁ Ἰωνάθαν ἀντιλήφθηκε πὼς σ' αὐτὸν τὸν τόπο μποροῦσε νὰ μάθει γιὰ τὸ πέταγμα τόσα, ὅσα εἶχε μάθει στὴν περασμένη τοῦ ζωῆ. Ἀλλὰ μὲ μιὰ διαφορὰ. Ὑπῆρχαν ἐδῶ γλάροι πού σκέφτονταν ὅπως ἐκεῖνος. Γιὰ τὸν καθένα τους, τὸ πιὸ σημαντικό πρῶγμα ἦταν νὰ προοδεύσουν καὶ νὰ φτάσουν τὴν τελειότητα σ' ὅ,τι ἀγάπησαν περισσότερο στὴ ζωῆ, κι' αὐτὸ ἦταν τὸ πέταγμα. Ἦταν ὑπέροχα πουλιὰ ὅλα τους, καὶ πραγματοποιοῦσαν τὶς ἀσκήσεις τους ὥρες ὀλόκληρες καθημερινά, δοκιμάζοντας τὴν πιὸ τολμηρὴ ἀεροναυτική.

Γιὰ πολὺ καιρό, ὁ Ἰωνάθαν ξέχασε τὸν κόσμον ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει, τὸν τόπο ἐκεῖνο ὅπου οἱ γλάροι στὸ Σμῆνος ζοῦσαν μὲ τὰ μάτια κλειστὰ μπροστὰ στὴ χαρὰ τῆς πτήσης, χρησιμοποιώντας τὰ φτερά τους μόνο σὰ μέσα με σκοπὸ νὰ βρῖσκουν τροφή καὶ νὰ τσακώνωνται ποιὸς θὰ τὴν ἀρπάξει. Ὅμως ποῦ καὶ ποῦ, γιὰ μιὰ στιγμή μόλις, θυμόταν.

Τὸ θυμῆθηκε μιὰ φορὰ πού εἶχε βγεῖ μὲ τὸν ἐκπαιδευτὴ του, καθὼς ξαπόστειναν στὴν παραλία ὕστερ' ἀπὸ μιὰ σειρά περιστροφῆς μὲ διπλωμένα τὰ φτερά.

«Ποῦ εἶναι ὅλος ὁ κόσμος, Σάλλιβαν;» ρώτησε σιωπηλά, ἀπόλυτα ἐξοικειωμένος τώρα μὲ τὴν ἀπλὴ τηλεπάθεια πού χρησιμοποιοῦσαν αὐτοὶ οἱ γλάροι ἀντὶ γιὰ στριγγλιές καὶ ρεκάσματα. «Γιατί δὲν εἶμαστε περισσότερο ἐδῶ; Ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἦρθα ὑπῆρχαν...».

...«Χιλιάδες, πολλὲς χιλιάδες γλάροι. Τὸ ξέρω». Ὁ Σάλλιβαν κούνησε τὸ κεφάλι του. «Ἡ μόνη ἀπάντηση πού βρῖσκω, Ἰωνάθαν, εἶναι πὼς εἶσαι στ' ἀλήθεια ἀπ' τὰ πουλιὰ πού ξεχωρίζουν, ἓνα στὸ ἑκατομμύριο. Οἱ περισσότεροὶ ἐρχόμαστε ἐδῶ πάρα πολὺ ἀργά. Περάσαμε ἀπὸ ἓναν κόσμον σὲ ἄλλο πού ἦταν σχεδὸν ἀπαράλλαχτος, ξεχνώντας ἀμέσως ἀπὸ ποῦ εἶχαμε ἔρθει, δίχως νὰ νοιαζόμαστε γιὰ ποῦ πηγαίναμε, ζώντας στιγμή τὴ στιγμή. Φαντάστηκες ποτὲ πόσες ζωὲς πρέπει νὰ περάσαμε πρὶν κἂν νὰ διαβλέψουμε πρῶτη φορὰ τὴ σκέψη πὼς ἡ ζωῆ προσφέρει πολλὰ περισσότερα ἀπ' τὸ φαγητό, τοὺς τσακωμοὺς ἢ τὴ δύναμη στὸ Σμῆνος; Χίλιες ζωὲς, Ἰων, δέκα χιλιάδες ζωὲς! Κι' ὕστερα ἄλλες ἑκατὸ ζωὲς ὥσπου ν' ἀρχίσουμε νὰ μαθαίνουμε πὼς ὑπάρχει κάτι πού λέγεται τελειότητα, κι' ἄλλα ἑκατὸ χρόνια γιὰ νὰ καταλάβουμε πὼς σκοπὸς στὴ ζωῆ μας εἶναι ν' ἀνακαλύψουμε αὐτὴ τὴν τελειότητα καὶ νὰ τὴν ἀναδείξουμε. Ὁ ἴδιος κανόνας ἰσχύει, φυσικά, καὶ γιὰ μᾶς τώρα: διαλέγουμε τὸν ἐπόμενό μας κόσμον μέσα ἀπὸ τὰ ὅσα μαθαίνουμε σὲ τοῦτον. Ἄν δὲ μάθεις κάτι, τότε ὁ ἐπόμενος θὰ εἶναι ὅμοιος μὲ τοῦτον, μὲ τοὺς ἴδιους φραγμοὺς καὶ τὰ ἴδια ἀσήκωτα βάρη πού θὰ πρέπει νὰ ξεπεράσεις».

Ἄπλωσε τὰ φτερά του καὶ στράφηκε ἀπέναντι στὸν ἄνεμο. «Ἐσὺ ὅμως, Ἰων», εἶπε, «ἔμαθες τόσα πολλὰ μονομιᾶς, ὥστε δὲ χρειάστηκε νὰ περάσεις χίλιες ζωὲς γιὰ νὰ φτάσεις σὲ τούτη».

Σὲ μιὰ στιγμή βρέθηκαν πάλι σὲ πτήση, στὶς ἀσκήσεις τους. Οἱ περιστροφῆς σὲ σχηματισμὸ ἦταν δύσκολες, γιατί στὸ ἀντίστροφο μισὸ ὁ Ἰωνάθαν ἔπρεπε νὰ σκέφτεται ἀνάποδα, ἀντιστρέφοντας τὴν κλίση τῶν φτερῶν του σὲ ἀπόλυτα ἀρμονικὴ ἀκρίβεια μὲ τὸν ἐκπαιδευτὴ του.

«Ἄλλη μιὰ δοκιμὴ» εἶπε ὁ Σάλλιβαν ξανὰ καὶ ξανὰ: «Ἄλλη μιὰ δοκιμὴ». Καὶ τελικὰ «Αὐτὸ εἶναι». Κι' ἄρχισαν ἐξάσκηση στὶς ἐξωτερικὲς περιστροφῆς.

Ένα βράδυ, οί γλάροι πού δὲν εἶχαν βραδυνὴ πτήση στέκονταν μαζί στὴν ἄμμο βουτηγμένοι στὶς σκέψεις τους. Ὁ Ἰωνάθαν μάζεψε ὅλο του τὸ θάρρος καὶ περπάτησε κοντὰ στὸ Γέροντα γλάρο πού, καθὼς ἔλεγαν, θὰ ἔφευγε σύντομα ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμο. «Τσιάνκ» εἶπε, λίγο νευρικά. Ὁ γερογλάρος τὸν κοίταξε μὲ καλοσύνη. «Ναί, γιέ μου;». Ἀντὶ τὰ χρόνια νὰ ἔχουν ἐξασθενήσει τὸ Γέροντα, τοῦ εἶχαν προσδώσει δύναμη· μπορούσε νὰ παραβγῆι στὸ πέταγμα κάθε γλάρο στὸ Σμήνος, κι εἶχε μάθει τεχνικὲς πού οἱ ἄλλοι μόνο σιγά-σιγά τὶς ἀνακάλυπταν.

«Τσιάνκ, ὁ κόσμος τοῦτος δὲν μπορεῖ νὰ ἔναι ὁ παράδεισος, ἔτσι δὲν εἶναι;».

Ὁ Γέροντας χαμογέλασε στὸ φεγγαρόφωτο. «Μαθαίνεις πάλι, Ἰωνάθαν Γλάρε», εἶπε.

«Μὰ τότε τί συμβαίνει ἀπὸ δῶ καὶ πέρα; Ποῦ πηγαίνουμε; Δὲν ὑπάρχει τόπος πού νὰ ἔναι παράδεισος;». «Ὅχι, Ἰωνάθαν, δὲν ὑπάρχει τέτοιος τόπος. Ὁ παράδεισος δὲν εἶναι τόπος καὶ δὲν εἶναι χρόνος. Παράδεισος εἶναι τὸ νὰ εἶσαι τέλειος». Ἐμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός. «Εἶσαι πολὺ γρήγορος γλάρος, ἔτσι δὲν εἶναι;».

«Ναί... μ' ἀρέσει ἡ ταχύτητα», εἶπε ὁ Ἰωνάθαν ἐκπληκτος ἀλλὰ καὶ περήφανος πού ὁ Γέροντας τὸ εἶχε προσέξει.

«Θ' ἀρχίσεις νὰ πλησιάζεις τὸν παράδεισο, Ἰωνάθαν, τὴ στιγμή πού θὰ πλησιάσεις τὴν τέλεια ταχύτητα. Κι' αὐτὸ δὲν σημαίνει νὰ πετᾶς χίλια μίλια τὴν ὥρα, ἢ ἓνα ἑκατομμύριο, ἢ νὰ πετᾶς μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός. Γιατί ὁ κάθε ἀριθμὸς εἶναι ἓνα ὄριο καὶ ἡ τελειότητα δὲν ἔχει ὄρια. Ἡ τέλεια ταχύτητα, γιέ μου, εἶναι τὸ νὰ βρῖσκεσαι ἐκεῖ».

Δίχως καμμιά προειδοποίηση ὁ Τσιάνκ ἐξαφανίστηκε καὶ ξαναφάνηκε σ' ἓνα κλάσμα τῆς στιγμῆς στὴν ἄκρη τοῦ νεροῦ πενήντα πόδια πιὸ πέρα. Ὑστερα ἐξαφανίστηκε καὶ πάλι καὶ στάθηκε, στὸ ἴδιο χιλιοστό τοῦ δευτερολέπτου, στὸν ὦμο τοῦ Ἰωνάθαν. «Εἶναι πολὺ διασκεδαστικό», εἶπε.

Ὁ Ἰωνάθαν σάστισε. Ἐέχασε νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὸν παράδεισο. «Πῶς τὸ καταφέρνεις αὐτό; Πῶς νιώθεις; Πόσο μακριὰ μπορεῖς νὰ πᾶς;».

«Μπορεῖς νὰ πᾶς σ' ὅποιο τόπο καὶ σ' ὅποιο χρόνο θέλεις», εἶπε ὁ Γέροντας. «Εγὼ πῆγα σ' ὅποιο τόπο καὶ σ' ὅποιο χρόνο μπόρεσα νὰ σκεφτῶ». Κοίταξε πέρα στὴ θάλασσα. «Εἶναι παράξενο. Οἱ γλάροι πού περιφρονοῦν τὴν τελειότητα γιὰ χάρη τοῦ ταξιδιοῦ πηγαίνουν... πουθενά, μὲ καθυστέρηση. Ὅσοι ἐγκαταλείπουν τὰ ταξίδια γιὰ χάρη τῆς τελειότητος πηγαίνουν παντοῦ, στὴ στιγμή. Θυμήσου, Ἰωνάθαν, ὁ παράδεισος δὲν εἶναι ἓνας τόπος ἢ ἓνας χρόνος, γιατί ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος εἶναι πράγματα δίχως κανένα νόημα. Ὁ παράδεισος εἶναι...».

«Μπορεῖς νὰ μοῦ μάθεις νὰ πετᾶω ἔτσι;», Ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ριγοῦσε μὲ τὴ σκέψη πῶς θὰ κατακτοῦσε ἓνα καινούργιο ἄγνωστο.

«Φυσικά, ἂν θέλεις νὰ μάθεις».

«Θέλω. Πότε μπορούμε ν' ἀρχίσουμε;».

«Θὰ μπορούσαμε ν' ἀρχίσουμε τώρα, ἂν θέλεις».

«Θέλω νὰ μάθω νὰ πετάω ἔτσι», εἶπε ὁ Ἰωνάθαν, κι' ἓνα παράξενο φῶς γυάλισε στὰ μάτια του. «Πές μου τί νὰ κάνω».

Ὁ Τσιάνκ μίλησε ἀργὰ καὶ παρακολουθοῦσε τὸν νεώτερο γλάρο μὲ ἔντονη προσήλωση. «Γιὰ νὰ πετάξεις μὲ τὴν ταχύτητα τῆς σκέψης, δηλαδή ὅπουδήποτε», εἶπε, «πρέπει ν' ἀρχίσεις γνωρίζοντας πῶς ἔχεις κιόλας φτάσει...».

Τὸ κόλπο, σύμφωνα μὲ τὸν Τσιάνκ, ἦταν νὰ πάψει ὁ Ἰωνάθαν νὰ βλέπει τὸν ἑαυτό του φυλακισμένο σ' ἓνα περιορισμένο σῶμα μὲ ἀνοιγμα φτερῶν ἓνα μέτρο καὶ ἐπίδοση ποὺ θὰ μπορούσε νὰ προγραμματιστεῖ σὲ διάγραμμα. Τὸ κόλπο ἦταν νὰ ξέρει πῶς ἡ πραγματικὴ του φύση ζοῦσε, μὲ τὴν τελειότητα ἐνὸς ἀγραφου ἀριθμοῦ, παντοῦ καὶ ταυτόχρονα, πέρ' ἀπ' τὸ χῶρο καὶ τὸ χρόνο.

Ὁ Ἰωνάθαν δούλευε ἐντατικά, σκληρὰ, κάθε μέρα, ἀρχίζοντας πρὶν ἀκόμα βγεῖ ὁ ἥλιος καὶ τελειώνοντας μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Καὶ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του δὲ μετακινήθηκε οὔτε ἓνα φτεροῦ μακριὰ ἀπὸ τὴ θέση του.

«Ἐέχνα τὴν πίστη!». Ὁ Τσιάνκ τοῦ τὸ 'λεγε ξανά καὶ ξανά. «Δὲν σοῦ χρειάστηκε πίστη γιὰ νὰ πετάξεις, χρειάστηκε νὰ καταλάβεις τὸ πέταγμα. Τὸ ἴδιο καὶ τώρα... γιὰ ξαναπροσπάθησε...».

Καὶ τότε μιὰ μέρα ὁ Ἰωνάθαν, καθὼς στεκόταν στὴν ἀκτὴ, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, συγκεντρωμένος, ἀντιλήφθηκε ἀστραπιαῖα γιὰ τί πρᾶγμα τοῦ μιλοῦσε ὁ Τσιάνκ. «Μὰ, εἶναι ἀλήθεια! Εἶμαι ἓνας τέλειος, ἀπεριόριστος γλάρος!». Ἐνῶσε ἓνα μεγάλο ξάφνιασμα χαρᾶς.

«Αὐτὸ εἶναι!», εἶπε ὁ Τσιάνκ, καὶ ἡ φωνὴ του σήμαινε νίκη.

Ὁ Ἰωνάθαν ἀνοιξε τὰ μάτια του. Στεκόταν μόνος μὲ τὸ Γέροντα σὲ μιὰ ὀλότελα διαφορετικὴ ἀκτὴ - μὲ δέντρα ὡς κάτω στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας καὶ δυὸ κίτρινους ἡλίους νὰ τριγυρίζουν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

«Ἐπιτέλους, τὸ βρῆκες», εἶπε ὁ Τσιάνκ, «ὁ χειρισμὸς ὅμως πρέπει ἀκόμα νὰ δουλευτεῖ λίγο...».

Ὁ Ἰωνάθαν τὰ ἔχε χαμένα. «Ποῦ βρισκόμαστε;».

Ὁ Γέροντας δὲν εἶχε ἐντυπωσιαστεῖ ἀπ' τὸ παράξενο περιβάλλον καὶ δὲν ἔδωσε σημασία στὴν ἐρώτηση. «Βρισκόμαστε σὲ κάποιο πλανήτη — εἶναι φῶς φανάρι — ποὺ ἔχει πράσινο οὐρανὸ κι' ἓνὰ διπλὸ ἀστέρι γιὰ ἥλιο».

Ὁ Ἰωνάθαν ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς, κι' ἦταν ἡ πρώτη του φωνὴ ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἀφήσει τὴ Γῆ.

«ΓΙΝΕΤΑΙ!»

«Μὰ φυσικά, γίνεται, Ἰων», εἶπε ὁ Τσιάνκ. «Πάντα γίνεται ὅταν ξέρεις τί κάνεις. Ἄς δοῦμε τώρα τὸ χειρισμό...».

Όταν επέστρεψαν, ήταν πια νύχτα. Οί άλλοι γλάροι κοίταζαν τόν Ιωνάθαν με σεβασμό στα χρυσαφένια μάτια τους, γιατί τόν είχαν δει νά εξαφανίζεται απ' τὸ σημεῖο ὅπου ήταν ριζωμένος τόσην ὥρα.

Δὲν ἄντεξε τὰ συγχαρητήριά τους οὔτε λεπτό. «Ἐγὼ εἶμαι νεοφερμένος ἐδῶ! Τώρα μόλις ἀρχίζω! Ἐγὼ ἔχω νὰ μάθω ἀπὸ σᾶς!».

«Ἐχω κάποιες ἀμφιβολίες γι' αὐτό, Ἴων», εἶπε ὁ Σάλλιβαν, πού στεκόταν πλάι. «Νιώθεις λιγότερο φόβο νὰ μάθεις ἀπ' ὄσους γλάρους εἶδα τὰ τελευταῖα δέκα χιλιάδες χρόνια». Τὸ Σμήνος ἔμεινε σιωπηλό, καὶ ὁ Ιωνάθαν κουνήθηκε στὴ θέση του ἀμήχανα. «Μποροῦμε ν' ἀρχίσουμε δουλειὰ μὲ τὸ χρόνο, ἂν θέλεις», εἶπε ὁ Τσιάνκ, «ὥσπου νὰ μπορέσεις νὰ πετάξεις στὸ παρελθόν καὶ στὸ μέλλον. Καὶ τότε θὰ 'σαι ἔτοιμος ν' ἀρχίσεις τὸ πιὸ δύσκολο, τὸ πιὸ δυνατό, τὸ πιὸ διασκεδαστικό ἀπ' ὅλα. Θὰ 'σαι ἔτοιμος ν' ἀρχίσεις νὰ πετᾶς ψηλὰ καὶ νὰ ξέρεις τὸ νόημα τῆς καλοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης».

Πέρασε ἕνας μῆνας, ἢ κάτι πὺν φάνηκε περίπου σὰ μῆνας, κι' ὁ Ιωνάθαν ἔμαθε μὲ τρομαχτικό ρυθμό. Πάντα μάθαινε γρήγορα ἀπ' τὴν καθημερινὴ ἐμπειρία, καὶ τώρα ὄντας ὁ ξεχωριστὸς μαθητὴς τοῦ ἴδιου τοῦ Γέροντα, ἀφομοίωνε καινούργιες ιδέες λὲς κι ἦταν ἕνας ἀεροδυναμικὸς φτερωτὸς ὑπολογιστής. Μὰ τότε ἦρθε ἡ μέρα πὺν ἐξαφανίστηκε ὁ Τσιάνκ. Μιλοῦσε ἤσυχα μὲ ὄλους, προτρέποντας τοὺς γλάρους νὰ μὴν πᾶψουν ποτὲ νὰ μαθαίνουν καὶ νὰ ἐξασκοῦνται καὶ νὰ πασχίζουν νὰ καταλάβουν περισσότερα πράγματα γιὰ τὴν τέλεια ἀόρατη ἀρχὴ ὅλης τῆς ζωῆς. Καὶ τότε, καθὼς μιλοῦσε, τὰ φτερά του ἔγιναν ὄλο καὶ πιὸ φωτερά καὶ τελικὰ ἔγιναν τόσο λαμπερά πὺν κανένας γλάρος δὲν μποροῦσε πια νὰ τόν κοιτάξει.

«Ιωνάθαν» εἶπε, κι' αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα του λόγια «μὴ πᾶψεις νὰ δουλεύεις πάνω στὴν ἀγάπη».

Όταν μπόρεσαν νὰ ξανακοιτάξουν, ὁ Τσιάνκ εἶχε χαθεῖ.

Καθὼς οἱ μέρες περνοῦσαν, ὁ Ιωνάθαν πρόσεξε πὺς συχνὰ ἢ σκέψη του πήγαινε πίσω στὴ Γῆ ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει. Ἄν γνῶριζε ὅταν βρισκόταν ἐκεῖ ἕνα δέκατο μόλις, ἕνα ἑκατοστὸ ἔστω, ἀπ' ὅσα γνῶριζε ἐδῶ, πόσο περισσότερο νόημα θὰ 'χε ἡ ζωῆ. Στάθηκε στὴν ἄμμο κι' ἄρχισε ν' ἀναρωτιέται μήπως ὑπῆρχε κανένας γλάρος ἐκεῖ κάτω πὺν ἴσως ἀγωνιζόταν νὰ ξεφύγει ἀπ' τοὺς φραγμούς, νὰ δεῖ τὸ νόημα τῆς πτήσης πέρα ἀπ' τὸν ἀπλὸ τρόπο μετακίνησης γιὰ νὰ βουτήξει ἕνα ξεροκόμματο ἀπὸ μιὰ βάρκα μὲ κουπιά. Ἴσως μάλιστα νὰ ὑπῆρχε κάποιος πὺν θὰ τόν εἶχαν κηρύξει Ἀπόβλητο, ἂν εἶχε πεῖ κατάμουτρα στὸ Σμήνος τὴν ἀλήθεια. Κι' ὅσο ὁ Ιωνάθαν συνέχιζε νὰ ἀσκεῖται στὰ μαθήματά του καλοσύνης, κι' ὅσο δούλευε γιὰ νὰ μάθει τὴν φύση τῆς ἀγάπης, ὄλο καὶ περισσότερο ἤθελε νὰ γυρίσει πίσω στὴ Γῆ. Γιατί, παρ' ὄλο τὸ μοναχικό του παρελθόν, ὁ Ιωνάθαν Γλάρος ἦταν γεννημένος νὰ γίνεῖ ἐκπαιδευτής, κι' ὁ δικὸς του τρόπος νὰ δείξει τὴν ἀγάπη ἦταν νὰ δίνει κάτι ἀπ' τὴν ἀλήθεια πὺν εἶχε ἀνακαλύψει σ' ἕνα γλάρο πὺν ἀναζητοῦσε μόνο νὰ τοῦ δοθεῖ ἡ εὐκαιρία νὰ δεῖ μόνος του τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Σάλλιβαν, μὲ πείρα τώρα σὲ πτήσεις μὲ ταχύτητα σκέψης καὶ πὺν βοηθοῦσε τοὺς ἄλλους νὰ μάθουν, παρέμεινε σκεφτικός.

«Ἴων, ἦσουν Ἀπόβλητος μιὰ φορὰ. Γιατί πιστεύεις πὺς ἕνας ἀπ' τοὺς γλάρους τοῦ καιροῦ σου θὰ σ' ἀκούσει τώρα; Ξέρεις τὴν παροιμία, κι' εἶναι ἀληθινή: «Βλέπει μακρύτερα κείνος ὁ γλάρος πὺν πετᾶει ψηλότερα». Οἱ γλάροι ἀπ' ὅπου ἔρχεσαι στέκονται πάνω στὸ χῶμα, καὶ κρῶζουν καὶ τσακώνονται μεταξύ τους. Βρίσκονται χίλια

μίλια μακριά απ' τὸν παράδεισο — καὶ λὲς πὼς θέλεις νὰ τοὺς δείξης τὸν παράδεισο ἀπὸ κεῖ πού στεκόνται! Ἴων, δὲν μποροῦν νὰ δοῦν οὔτε τις ἄκρες απ' τις φτεροῦγες τους! Μείνε δῶ. Βοήθησε τοὺς νέους γλάρους ἐδῶ, αὐτοὺς πού βρίσκονται ἀρκετὰ ψηλὰ γιὰ νὰ καταλάβουν τί ἔχεις νὰ τοὺς πεις». Ἐμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός, κι ὑστέρᾳ εἶπε: «Σκέψου ἂν ὁ Τσιάνκ εἶχε γυρίσει πίσω στοὺς δικούς του παλιούς κόσμους! Πού θὰ βρισκόσουν σήμερα;».

Τὸ τελευταῖο ἐπιχείρημα ἦταν τὸ ἀποφασιστικὸ κι ὁ Σάλλιβαν εἶχε δίκιο. **Βλέπει μακρύτερα κείνος ὁ γλάρος πού πετάει ψηλότερα.**

Ὁ Ἰωνάθαν ἔμεινε καὶ δούλεψε μὲ τὰ καινούργια πουλιὰ πού κατέφθασαν, κι' ἦταν ὅλα πολὺ ἔξυπνα μὲ γρήγορη ἀντίληψη στὰ μαθήματά τους. Ὅμως, ἡ παλιὰ αὐτὴ ἔγνοια τοῦ ξανάρθε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ σκέφτεται πὼς ἴσως ὑπῆρχαν ἕνα-δύο γλάροι πίσω στὴ Γῆ πού θὰ μποροῦσαν, κι' αὐτοί, νὰ μάθουν. Πόσα περισσότερα δὲ θὰ ἤξερε τώρα ἂν ὁ Τσιάνκ εἶχε ἔρθει κοντὰ του τὴ μέρα πού τὸν κήρυξαν Απόβλητο.

«Σάλλι, πρέπει νὰ γυρίσω πίσω», εἶπε στὸ τέλος. «Οἱ μαθητές σου τὰ καταφέρνουν καλά. Μποροῦν νὰ σὲ βοηθήσουν νὰ προχωρήσεις τοὺς νεοφερμένους».

Ὁ Σάλλιβαν ἀναστέναξε, ἀλλὰ δὲν ἀντιμίλησε. Εἶπε μόνο: «Νομίζω πὼς θὰ μοῦ λείψεις, Ἰωνάθαν».

«Σάλλι, ντροπή!», τοῦ εἶπε ὁ Ἰωνάθαν ἐπιτιμητικά, «μὴν εἶσαι κουτός! Τί προσπαθοῦμε νὰ μάθουμε κάθε μέρα; Ἄν ἡ φιλία μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ πράγματα σὰν τὸ χῶρο καὶ τὸ χρόνο, τότε ὅταν τελικὰ ξεπεράσουμε τὸ χῶρο καὶ τὸ χρόνο, θὰ ἔχουμε κατὰστρεψί τὴν ἴδια τὴν ἀδελφοσύνη! **Ὅμως ἂν ξεπεράσουμε τὸ χῶρο, δὲ θὰ μᾶς ἀπομένει παρὰ τὸ Ἐδῶ. Ἄν ξεπεράσουμε τὸ χρόνο, δὲ θὰ μᾶς ἀπομένει παρὰ τὸ Τώρα. Καὶ καταμεσῆς στὸ Ἐδῶ, καὶ στὸ Τώρα δὲ νομίζεις πὼς θὰ βλεπόμαστε οἱ δύο μας πού καὶ πού;».**

Ὁ Σάλλιβαν Γλάρος γέλασε ἄθελά του. «Τρελὸ πουλί» εἶπε μὲ καλοσύνη. «Ἄν ὑπάρχει κάποιος πού μπορεῖ νὰ δείξει σὲ κάποιον στὴ Γῆ πὼς νὰ βλέπει χίλια μίλια μακριά, αὐτὸς θὰ ἔναι ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος». Κοίταξε τὴν ἄμμο. «Γεια χαρὰ, φίλε μου, Ἴων».

«Γεια χαρὰ, Σάλλι, θὰ ξανασυναντηθοῦμε». Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἰωνάθαν κράτησε στὴ σκέψη του μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὰ μεγάλα Σμῆνη γλάρων στὴν ἀμμουδιά μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς, καὶ ἤξερε μὲ ἀσκημένη ἄνεση πὼς δὲν ἦταν φτερό καὶ κόκκαλο ἀλλὰ μιὰ τέλεια ἰδέα τῆς λευτεριάς καὶ τῆς πτήσης, πού τίποτα δὲν τὴν περιορίζε.

Ὁ Φλέτσερ Λύντ Γλάρος ἦταν ἀκόμα ἀρκετὰ νέος, ἀλλὰ ἤξερε κιόλας πὼς σὲ κανένα πουλί δὲν εἶχε ποτὲ φερθεῖ τόσο σκληρὰ ἕνα Σμῆνος οὔτε μὲ τόση ἀδικία.

«Δὲ μὲ νοιάζει τί λένε», σκέφτηκε μὲ θυμὸ καὶ ἡ ματιὰ του ἄναιψε καθὼς πέταξε πρὸς τοὺς Πέρα Βράχους. «Τὸ πέταγμα κρύβει τόσα ἄλλα πράγματα ἔξω ἀπὸ τὸ φτερούγισμα ἀπὸ τόπο σὲ τόπο! Ἀκόμα κι ἕνα... ἕνα... κουνούπι τὸ καταφέρνει αὐτό! Ἀρκεῖ μιὰ μικρὴ περιστροφή γύρω απ' τὸ Γέροντα, γιὰ χάξι, καὶ νά... γίνομαι Απόβλητος! Εἶναι λοιπὸν τυφλοί; Δὲ σκέφτονται τὴ δόξα μας, ὅταν θὰ μάθουμε πραγματικὰ νὰ πετοῦμε;

»Δὲ μὲ νοιάζει τί λένε. Θὰ τοὺς δείξω ἐγὼ τί σημαίνει πέταγμα! Θὰ γίνω πραγματικὰ Απόβλητος, ἂν ἔτσι τοὺς ἀρέσει. Καὶ θὰ τοὺς κάνω νὰ μετανοιώσουν...».

Ἡ φωνὴ μπῆκε μέσα στὸ ἴδιο του τὸ κεφάλι, καὶ μολονότι ἦταν φωνὴ πολὺ ἀπαλὴ, τὸν ξάφνιασε τόσο, πὺν ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ σκόνταψε στὸν ἀέρα.

«Μὴ γίνεσαι τόσο σκληρὸς μαζί τους, Φλέτσερ Γλάρε. Ὅταν σὲ διώχνουν οἱ ἄλλοι γλάροι κάνουν κακὸ μόνο στὸν ἑαυτὸ τους, καὶ κάποια μέρα θὰ τὸ καταλάβουν καὶ κάποια μέρα θὰ δοῦν ὅ,τι βλέπεις ἐσύ. Συγχώρα τους καὶ βοήθα τους νὰ καταλάβουν».

Πλάι του, δυὸ ἑκατοστὰ ἀπ' τὴ δεξιὰ ἄκρη τῆς φτερούγας του πετοῦσε ὁ πιὸ λαμπερὸς ἄσπρος γλάρος στὸν κόσμο, γλιστρώντας δίχως κόπο, δίχως νὰ κουνάει ἓνα φτεράκι του, μὲ ταχύτητα πὺν ἦταν ἡ ἀνώτατη ἐπίδοση τοῦ Φλέτσερ.

Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ νεαρὸς γλάρος ἔνιωσε τὸ χάος μέσα του.

«Τί συμβαίνει; Μήπως τρελάθηκα; Μήπως πέθανα; Τί 'ναι αὐτό;».

Χαμηλὴ καὶ γαλήνια, ἡ φωνὴ συνέχισε μέσα στὴ σκέψη του, γυρεύοντας μιὰν ἀπάντηση.

«Φλέτσερ Λύντ Γλάρε. Θέλεις νὰ πετάξεις;».

«ΝΑΙ, ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΤΑΞΩ!».

«Φλέτσερ Λύντ Γλάρε, θέλεις τόσο πολὺ νὰ πετάξεις, ὥστε νὰ συγχωρέσεις τὸ Σμήνος καὶ νὰ μάθεις, καὶ νὰ γυρίσεις πίσω κάποια μέρα καὶ νὰ δουλέψεις γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσεις νὰ μάθουν;».

Ἦταν ἀδύνατο νὰ πείς ψέματα σ' αὐτὸ τὸ ὑπέροχο ἄξιο πλάσμα, ὅσο κι ἂν ὁ Φλέτσερ Λύντ ἦταν ἓνα πολὺ περήφανο καὶ βαθιὰ πληγωμένο πουλί.

«Θέλω», εἶπε ἀπαλά.

«Τότε Φλέτς», τοῦ εἶπε τὸ λαμπερὸ πλάσμα, κι ἡ φωνὴ ἦταν γεμάτη καλοσύνη, «ἂς ἀρχίσουμε μὲ τὴν πτήση σταθεροῦ ὕψους...».

Μέρος Τρίτο

Ο Ίωνάθαν πετούσε αργά σέ κύκλους πάνω απ' τούς Πέρα Βράχους, παρακολουθώντας. Αὐτὸς ὁ κάπως ζόρικος νέος, ὁ Φλέτσερ Γλάρος, ἦταν ἕνας σχεδὸν τέλειος ἱπτάμενος μαθητής. Ἦταν δυνατὸς καὶ λαφρὸς καὶ γρήγορος στὸν ἀέρα, εἶχε ὅμως καὶ κάτι πολὺ πιὸ σημαντικό: τὴν φλογερὴ διάθεση νὰ μάθει νὰ πετάει.

Τούτη τὴ στιγμὴ κατέφθανε ἕνα ἀπροσδιόριστο σταχτὶ σχῆμα πού βγαίνει βουίζοντας ἀπὸ μιὰ κατάδυση, καὶ προσπερνοῦσε σὰν ἀστραπὴ τὸν ἐκπαιδευτὴ του μὲ ταχύτητα ἑκατὸν πενήντα μίλια τὴν ὥρα. Ἔστριψε ἀπότομα πρὸς τὰ πάνω δοκιμάζοντας ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἀνοδικὴ πτήση μὲ δεκαἕξι ἀργές περιστροφές, φωνάζοντας τοὺς ἀριθμοὺς δυνατά:

«... ὀκτώ... ἑννέα... δέκα... κοίτα Ίωνάθαν χάνω ταχύτητα... ἔντεκα... θέλω ἕνα καλὸ ἀπότομο σταμάτημα σὰν τὸ δικό σου... δώδεκα... νὰ πάρει ἡ ὀργὴ δὲν τὰ καταφέρνω... δεκατρία... αὐτοὶ οἱ τρεῖς τελευταῖοι πόντοι... δίχως... δεκατέσσερ... ἄαχ!».

Ἡ στροφὴ τοῦ Φλέτσερ δίχως ταχύτητα, στὴν κορφή, γινόταν ἀκόμα χειρότερη ἀπ' τὸ θυμὸ του καὶ τὴ μανία του γιὰ τὴν ἀποτυχία. Ἔπεσε πισώπλατα, κουτρουβάλησε, τσακίστηκε ἄγρια σὲ μίαν ἀνάποδη περιστροφὴ καὶ ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτό του λαχανιασμένος, ἑκατὸ πόδια πιὸ χαμηλὰ ἀπ' τὴ θέση τοῦ ἐκπαιδευτὴ του.

«Χάνεις τὸν καιρὸ σου μαζί μου, Ίωνάθαν. Εἶμαι χαζός! Εἶμαι βλάκας! Δοκιμάζω καὶ ξαναδοκιμάζω, ἀλλὰ δὲν θὰ τὰ καταφέρω ποτέ!».

Ο Ίωνάθαν Γλάρος τὸν κοίταξε ἀπὸ ψηλὰ καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του. «Νὰ 'σαι βέβαιος! Δὲ θὰ τὰ καταφέρεις ποτὲ ὅταν κόβεις τόσο ἀπότομα. Ἔχασες σαράντα μίλια στὸ ξεκίνημα, Φλέτς! Πρέπει νὰ πηγαίνεις μαλακά! Σταθερὰ ἀλλὰ μαλακά, μὴ τὸ ξεχνᾶς!».

Ἀφέθηκε νὰ πέσει στὸ ὕψος τοῦ νεώτερου γλάρου. «Ἄς τὸ δοκιμάσουμε τώρα μαζί, σὲ σχηματισμό. Καὶ πρόσεξε τὴ στροφὴ πρὸς τὰ πάνω. Νὰ τὴν ἀρχίσεις μαλακά, μὲ ἄνεση». Σὲ τρεῖς μῆνες ὁ Ίωνάθαν εἶχε ἄλλους ἕξι μαθητές. Ὅλοι τοὺς Ἀπόβλητοι, ἀλλὰ καὶ **γεμάτοι περιέργεια γι' αὐτὴν τὴν παράξενη καινούργια ιδέα: ἡ πτήση γιὰ τὴ χαρὰ τῆς πτήσης.**

Κι ὠστόσο, τοὺς ἦταν πιὸ εὐκόλο νὰ ἀσκοῦνται σὲ δύσκολες ἐπιδόσεις παρὰ νὰ καταλαβαίνουν τὸ σκοπὸ πὸν κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὸ πέταγμα. «Ὁ καθένας μας εἶναι, στ' ἀλήθεια, μιὰ ιδέα τοῦ Μεγάλου Γλάρου, μιὰ ἀπεριόριστη ιδέα λευτεριάς», τοὺς ἔλεγε ὁ Ίωνάθαν, τ' ἀπογεύματα στὴν παραλία «καὶ ἡ πτήση μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια εἶναι ἕνα βῆμα γιὰ νὰ πλησιάσουμε τὴν ἔκφραση τῆς πραγματικῆς μας φύσης. Κάθε τί πὸν μᾶς περιορίζει πρέπει νὰ τὸ ἀποβάλουμε. Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ ἀσκήσεις σὲ μεγάλη ταχύτητα, σὲ μικρὴ ταχύτητα, καὶ οἱ ἀκροβασίες...».

... Καὶ τοὺς μαθητές του τοὺς ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, ἀποκαμωμένοι καθὼς ἦταν ἀπ' τὶς πτήσεις τῆς μέρας. Ἀγαποῦσαν τὴν ἀσκηση, γιατί εἶχε ταχύτητα καὶ ἀγωνία καὶ γιατί ἔτρεφε τὴν πείνα τους γιὰ μάθηση πὸν φούντωνε στὸ κάθε μάθημα. Οὔτε ἕνας ὅμως, οὔτε κἂν ὁ Φλέτσερ Λύντ Γλάρος, δὲν ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ πιστέψει πὼς τὸ πέταγμα μὲ τὶς ιδέες μποροῦσε νὰ εἶναι τόσο πραγματικὸ ὅσο τὸ πέταγμα μὲ τὰ φτερὰ καὶ μὲ τὸν ἄνεμο.

«Όλο σας τὸ σῶμα, ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς μιᾶς φτερούγας σας στὴν ἄλλη», τοὺς ἔλεγε ἄλλοτε πάλι ὁ Ἰωνάθαν, «δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἴδια σας ἡ σκέψη, σ' ἓνα σχῆμα ποὺ σᾶς εἶναι ὁρατό. Σπάστε τὰ δεσμὰ τῆς σκέψης σας, καὶ τότε, ταυτόχρονα, θὰ σπάσετε τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος σας...». Ὅπως ὅμως κι' ἂν τὸ ἔλεγε, ἀκουγόταν πάντα σὰν κάτι εὐχάριστα φανταστικό, καὶ τοὺς χρειάζονταν κι' ἄλλα τέτοια γιὰ ν' ἀποκοιμηθοῦν.

Ἐνα μῆνα μόλις ἀργότερα ὁ Ἰωνάθαν εἶπε πὼς εἶχε ἔρθει ἡ στιγμή νὰ γυρίσουν στὸ Σμήνος.

«Δὲν εἵμαστε ἔτοιμοι!» εἶπε ὁ Ἑρρῖκος Καλβῖνος Γλάρος. Καὶ δὲν θὰ μᾶς δεχτοῦν! Εἵμαστε Ἀπόβλητοι! Δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε μὲ τὸ ζόρι σ' ἓναν τόπο ὅπου δὲ μᾶς θέλουν, δὲ γίνεταί!».

«Εἵμαστε λεύτεροι νὰ πᾶμε ὅπου μᾶς ἀρέσει καὶ νὰ μείνουμε αὐτὸ ποὺ εἵμαστε», ἀπάντησε ὁ Ἰωνάθαν κι' ἀνασηκώθηκε ἀπ' τὴν ἄμμο καὶ στράφηκε ἀνατολικά, πρὸς τὴν πατρικὴ γῆ τοῦ Σμήνου.

Οἱ μαθητὲς στάθηκαν γιὰ λίγο τρομαγμένοι, γιατί ὁ Νόμος τοῦ Σμήνου ὀρίζει πὼς ἓνας Ἀπόβλητος ποτὲ δὲν ἐπιστρέφει. Κι' ὁ Νόμος δὲν παραβιάστηκε οὔτε μιὰ φορὰ σὲ δέκα χιλιάδες χρόνια. Ὁ Νόμος ἔλεγε μεῖνε· ὁ Ἰωνάθαν ἔλεγε πῆγαινε· κι' εἶχε κιόλας διασχίσει ἓνα μίλι θάλασσα. Ἄν περίμεναν κι' ἄλλο, θὰ ἔφτανε στὸ ἐχθρικό Σμήνος μόνος του.

«Ἀκουῦστε, ἐμεῖς δὲ χρωστᾶμε ὑπακοὴ στὸ Νόμο ἀφοῦ δὲν εἵμαστε πιά μέλη τοῦ Σμήνου. Ἔτσι δὲν εἶναι;», εἶπε ὁ Φλέτσερ κάπως ἄτολμα. «Κι' ἔπειτα, ἂν γίνεи καυγάς, θὰ ἴμαστε πολὺ πιὸ χρήσιμοι ἐκεῖ παρὰ ἐδῶ».

Κι' ἔτσι πλησίασαν πετώντας ἀπ' τὰ δυτικὰ κεῖνο τὸ πρωινό, οἱ ὀκτώ σ' ἓνα διπλὸ πρισματικὸ σχηματισμό, μὲ τὶς ἄκρες ἀπ' τὶς φτεροῦγες τους σχεδὸν ν' ἀγγίζουν. Ἐφτασαν πάνω ἀπ' τὴν Ἀκτὴ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Σμήνου μὲ ταχύτητα ἑκατὸν τριάντα πέντε μίλια τὴν ὥρα, μὲ τὸν Ἰωνάθαν ἐπικεφαλῆς, τὸν Φλέτσερ νὰ πετάει ἤρεμα στὸ δεξιὸ του φτερό, καὶ τὸν Ἑρρῖκο Καλβῖνο ν' ἀγωνίζεται θαρραλέα ἀριστερά του. Ὅσοτερα ὅλος ὁ σχηματισμὸς ἔγειρε ἀργὰ δεξιὰ καθὼς τὸ κάθε πουλι ἔκανε ἀνάποδη στροφή γιὰ νὰ βρεθοῦν ξανά στὸ ἴδιο ὕψος κι' ὁ ἀέρας χτυποῦσε ἀπάνω τους σκληρά.

Οἱ στριγγλιὲς καὶ οἱ κρωγμοὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς στὸ Σμήνος κόπηκαν ξαφνικά, θαρρεῖς πὼς ὁ σχηματισμὸς ἦταν ἓνα τεράστιο μαχαῖρι, κι' ὀχτὼ χιλιάδες μάτια γλάρων κοίταζαν προσηλωμένα. Τὸ καθένα ἀπ' τὰ ὀκτὼ πουλιά, μὲ τὴ σειρὰ του στράφηκε ἀπότομα πρὸς τὰ πάνω σὲ ἀκροβατικὴ περιστροφή κι' ἔκανε ὀλόκληρη βόλτα γιὰ νὰ καταλήξει σχεδὸν ἀκίνητο καὶ νὰ σταθεῖ πάνω στὴν ἄμμο.

Ὅσοτερα, λὲς κι' αὐτὸ συνέβαινε κάθε μέρα, ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ἄρχισε τὴν κριτικὴ του γιὰ τὴν πτήση.

«Πρῶτ' ἀπ' ὅλα», εἶπε μ' ἓνα δυσανεστημένο χαμόγελο, «ἀργήσατε ὅλοι κάπως νὰ πάρετε τὴ θέση σας στὸ σχηματισμό...»

Κάτι σὰν ἀστραπὴ διαπέρασε τὸ Σμήνος. Οἱ γλάροι αὐτοὶ εἶναι Ἀπόβλητοι! Καὶ ξαναγύρισαν!

Κι' αυτό δὲν μπορεῖ νὰ συμβεῖ! Οἱ προβλέψεις τοῦ Φλέτσερ γιὰ μάχη διαλύθηκαν μέσα στὴ σύγχυση τοῦ Σμήνου.

«Ναί, φυσικά, ἔχεις δίκιο, εἶναι Απόβλητο», εἶπε ἕνας ἀπ' τοὺς νεώτερους γλάρους, «ὅμως, τί 'ναι τοῦτο φίλε; Ποῦ μάθανε νὰ πετοῦν ἔτσι;».

Χρειάστηκε σχεδὸν μιὰ ὥρα γιὰ νὰ περάσει ἡ Ἐντολὴ τοῦ Γέροντα σ' ὅλο τὸ Σμήνος: Ἀγνοεῖστε τους. Ὁ γλάρος ποὺ μιλάει σ' ἕναν Απόβλητο εἶναι κι' αὐτὸς Απόβλητος. Ὁ γλάρος ποὺ κοιτάζει ἕναν Απόβλητο, παραβαίνει τὸ Νόμο τοῦ Σμήνου.

Πλάτες μὲ σταχτιά φτερά στράφηκαν ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ἀπέναντι στὸν Ἰωνάθαν, ἐκεῖνος ὅμως δὲ φάνηκε νὰ τὸ πρόσεξε. Πραγματοποίησε τὶς ἀσκήσεις του ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὴν Ἀκτὴ τοῦ Συμβουλίου καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἄρχισε νὰ πιέζει τοὺς μαθητὲς του ὡς τὰ ὄρια τῆς ἰκανότητάς τους.

«Μάρτιν Γλάρε!», φώναξε στὴν ἄλλη ἄκρη τ' οὐρανοῦ. «Λὲς πῶς ξέρεις νὰ πετᾶς μὲ χαμηλὴ ταχύτητα. Δὲν ξέρεις τίποτα ἂν δὲν τὸ ἀποδείξεις! ΠΕΤΑ!».

Κι' ἔτσι ὁ μικρὸς Μάρτιν Γουίλλιαμ Γλάρος, καθὼς βρέθηκε ἀπρόσμενα κάτω ἀπὸ τὰ πυρὰ τοῦ ἐκπαιδευτῆ του, ξεπέρασε, ἐκπληκτος τὸν ἑαυτό του κι' ἔγινε ἄσσος στὶς πτήσεις μὲ μικρὴ ταχύτητα. Μὲ τὸ πιὸ ἀπαλὸ ἀγέρι μποροῦσε νὰ κυρτώνει τὰ φτερά του γιὰ ν' ἀνασηκωθεῖ, δίχως τὸ παραμικρὸ φτερούγισμα, ἀπ' τὴν ἄμμο ὡς τὰ σύννεφα καὶ πίσω πάλι.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ Τσάρλς Ρόλαντ Γλάρος πέταξε ὡς τὸν Ἀέρα τοῦ Μεγάλου Βουνοῦ σὲ ὕψος εἴκοσι τέσσερις χιλιάδες πόδια, κατέβηκε γαλάζιος ἀπ' τὴν παγερὴ ἀραιὴ ἀτμόσφαιρα, ἐκπληκτος κι' εὐτυχισμένος, ἀποφασισμένος νὰ πετάξει ἀκόμα πιὸ ψηλὰ τὴν ἐπαύριο.

Ὁ Φλέτσερ Γλάρος, ποὺ ἄγαπωσε τὶς ἀκροβασίες ὅσο κανένας ἄλλος, πέτυχε ἐπιτέλους τὴν ἀνοδικὴ του πτήση μὲ δεκαέξι ἀργὲς περιστροφὲς καὶ τὴν ἐπομένη ὀλοκλήρωσε τὴν ἐπίδοσή του μὲ τρεῖς τοῦμπες μὲ τὰ φτερά του ν' ἀστράφτουν κάτασπρες ἠλιαχτίδες πάνω σὲ μίαν ἀμμουδιὰ ὅπου κάμποσα μάτια τὸν κοίταζαν στὰ κλεφτά.

Κάθε ὥρα καὶ στιγμή ὁ Ἰωνάθαν ἦταν ἐκεῖ στὸ πλευρὸ τοῦ κάθε μαθητῆ, γιὰ νὰ τοῦ δείξει, γιὰ νὰ τὸν συμβουλέψει, πιέζοντάς τον περισσότερο, καθοδηγώντας τον. Πετοῦσε μαζί τους διασχίζοντας τὴ νύχτα, τὰ σύννεφα καὶ τὴ θύελλα, καὶ τὸ χαιρόταν, ἐνῶ τὸ Σμήνος κούρνιαζε στριμωγμένο μίξερα στὴ γῆ.

Ὅταν τέλειωναν τὶς πτήσεις τους οἱ μαθητὲς ξεκουράζονταν στὴν ἄμμο καὶ ταυτόχρονα ἄκουγαν πιὸ προσεχτικὰ τὸν Ἰωνάθαν. Εἶχε κάτι παλαβὲς ιδέες ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὶς καταλάβουν, ἀλλὰ εἶχε κι' ἄλλες σωστὲς ποὺ τὶς καταλάβαιναν.

Σιγὰ-σιγὰ, μέσα στὴ νύχτα, ἕνας ἄλλος κύκλος σχηματίστηκε γύρω ἀπ' τὸν κύκλο τῶν μαθητῶν — ἕνας κύκλος ἀπὸ περιέργους γλάρους ποὺ ἄκουγαν γιὰ ὥρες στὸ σκοτάδι, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς δὲ θὰ ἔβλεπαν κανένα καὶ δὲ θὰ τοὺς ἔβλεπε κανεὶς καὶ χάνονταν πρὶν ξημερώσει.

Ἐνα μῆνα μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ ὁ πρῶτος γλάρος τοῦ Σμήνου πέρασε τὴ διαχωριστικὴ γραμμὴ καὶ ζήτησε νὰ μάθει νὰ πετάει. Μ' αὐτὴ του τὴν ἐνέργεια ὁ Τέρενς Λόουελ

Γλάρος ἔγινε πουλί καταδικασμένο, ὀνομάστηκε Ἀπόβλητος· κι ἔγινε ὁ ὄγδοος μαθητῆς τοῦ Ἰωνάθαν.

Τὴν ἐπομένη νύχτα ἔφτασε ἀπὸ τὸ Σμήνος ὁ Κερκ Μάϋναρτ Γλάρος, περπατώντας μπατάλικά στὴν ἄμμο, σέρνοντας τὸ ἀριστερό του φτερό, κι ἔπεσε ἔξαντλημένος στὰ πόδια τοῦ Ἰωνάθαν. «Βοήθησέ με» εἶπε ἀχνά, μιλώντας ὅπως μιλοῦν οἱ ἐτοιμοθάνατοι. «Περισσότερο ἀπὸ κάθε τί ἄλλο στὸν κόσμο θέλω νὰ πετάω...».

«Ἐλα λοιπόν», εἶπε ὁ Ἰωνάθαν. Ἀνέβα μαζί μου μακριὰ ἀπ' τὴ γῆ, καὶ θ' ἀρχίσουμε».

«Μὰ δὲν καταλαβαίνεις. Τὸ φτερό μου. Δὲν μπορῶ νὰ κουνήσω τὸ φτερό μου».

«Μάϋναρτ Γλάρε, εἶσαι λεύτερος νὰ εἶσαι ὁ ἑαυτός σου, ὁ ἀληθινὸς ἑαυτός σου, ἐδῶ καὶ τώρα, καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ στὸ δρόμο σου. Εἶναι ὁ Νόμος τοῦ Μεγάλου Γλάρου, ὁ Νόμος πὸν Εἶναι».

«Θέλεις νὰ πεῖς πῶς μπορῶ νὰ πετάξω;».

«Λέω πῶς εἶσαι λεύτερος».

Ἔτσι ἀπλὰ καὶ γρήγορα, ὁ Κερκ Μάϋναρτ Γλάρος ἄνοιξε τὰ φτερά του, δίχως κόπο, κι ἀνασηκώθηκε στὸ μαῦρο ἀέρα τῆς νύχτας. Τὸ Σμήνος ξύπνησε ξαφνικὰ μὲ τὴ φωνή του, ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦσε νὰ φωνάξει, ἀπὸ πεντακόσια πόδια ψηλά: «Μπορῶ νὰ πετάξω! Ἀκοῦστε! ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΠΕΤΑΞΩ!». Τὰ ξημερώματα ὡς χίλια πουλιὰ στέκονταν ἔξω ἀπ' τὸν κύκλο τῶν μαθητῶν, κοιτάζοντας περιέργα τὸ Μάϋναρτ. Δὲν τοὺς ἔνοιαζε ἂν θὰ τοὺς ἔβλεπαν ἢ ὄχι, κι ἄκουγαν, προσπαθώντας νὰ καταλάβουν τὸν Ἰωνάθαν Γλάρο.

Μιλοῦσε γιὰ πολὺ ἀπλὰ πράγματα — πῶς εἶναι σωστὸ γιὰ ἓνα γλάρο νὰ πετάει, πῶς ἢ λευτεριά εἶναι ἢ πραγματικὴ φύση τῆς ὑπαρξῆς του, πῶς ὅ,τι ἐναντιώνεται σ' αὐτὴ τὴ λευτεριά πρέπει νὰ τὸ ἀπορρίπτει, κι ἂν ἀκόμα εἶναι κάθε μορφῆς τύπος, ἢ προκατάληψη ἢ περιορισμός.

«Νὰ τὸ ἀπορρίπτουμε», ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ πλῆθος, «ἀκόμα κι' ἂν εἶναι ὁ Νόμος τοῦ Σμήνους;».

«Ὁ μόνος ἀληθινὸς νόμος εἶναι ὁ νόμος πὸν ὀδηγεῖ στὴ λευτεριά», εἶπε ὁ Ἰωνάθαν. «Ἄλλος νόμος δὲν ὑπάρχει».

«Καὶ πῶς περιμένεις νὰ πετάξουμε ἐμεῖς ὅπως πετᾶς ἐσύ;», ἀκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνή. «Ἐσὺ εἶσαι ξεχωριστὸς καὶ προικισμένος καὶ θεϊκός, πάνω ἀπὸ τ' ἄλλα πουλιά».

«Κοίτα τὸν Φλέτσερ! τὸν Λόουελ! τὸν Τσάρλς Ρόλαντ! τὸν Τζούντη Λη! Μήπως εἶναι κι' αὐτοὶ ξεχωριστοὶ καὶ προικισμένοι καὶ θεϊκοί; Δὲν ἔχουν τίποτα περισσότερο ἀπὸ σᾶς, δὲν ἔχουν τίποτα περισσότερο ἀπὸ μένα. Ἡ μόνη διαφορὰ, ἢ μόνη βασικὴ, διαφορὰ, εἶναι πῶς ἄρχισαν νὰ καταλαβαίνουν τί πραγματικὰ εἶναι, κι ἄρχισαν νὰ ἐξασκοῦνται σ' αὐτό».

Οἱ μαθητές του, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Φλέτσερ, κουνήθηκαν ἀμήχανα. Δὲν εἶχαν ἀντιληφθεῖ πῶς αὐτὸ ἔκαναν ὡς τώρα.

Τὸ πλῆθος μεγάλωνε κάθε μέρα, ἐρχόταν νὰ ρωτήσῃ, νὰ λατρέψῃ, νὰ χλευάσῃ.

«Λένε στο Σμήνος πώς αν δεν είσαι Γιός του Ίδιου του Μεγάλου Γλάρου», είπε ο Φλέτσερ ένα πρωί στον Ίωνάθαν ύστερ' από τις ασκήσεις σε Ανώτατες Ταχύτητες, «τότε βρίσκεσαι χίλια χρόνια μπροστά απ' την εποχή σου».

Ο Ίωνάθαν αναστέναξε. Αυτό είναι το τίμημα της παρανόησης, σκέφτηκε. Σε αποκαλούν διάβολο ή σε αποκαλούν θεό. «Εσύ τί λές, Φλέτσερ; Βρισκόμαστε άραγε μπροστά απ' την εποχή μας;».

Μακριά σιωπή. «Νά σου πω, πτήσεις τέτοιου είδους ήταν πάντοτε διαθέσιμες εδώ για να τις μάθει όποιος ήθελε να τις ανακαλύψει αυτό δεν έχει σχέση με την εποχή μας. Ίσως βρισκόμαστε πιό μπροστά απ' τη μόδα. Πιό μπροστά απ' τον τρόπο που πετούνε οί περισσότεροι γλάροι».

«Αυτό είναι σημαντικό», είπε ο Ίωνάθαν και κύλησε για να πετάξει για λίγο ανάποδα. «Αυτό είναι πολύ καλύτερο απ' το να βρισκόμαστε μπροστά απ' την εποχή μας».

Συνέβηκε μιὰ βδομάδα μόλις αργότερα. Ο Φλέτσερ δίδασκε τὰ βασικά στοιχεία τῆς πτήσης μὲ μεγάλη ταχύτητα σὲ μιὰ τάξη ἀπὸ νέους μαθητές. Ἀρχίζε μόλις τὴν ἀνάδυση μιᾶς κάθετης πτήσης ἀπὸ ἑπτὰ χιλιάδες πόδια — μιὰ μακριὰ σταχτιά γραμμὴ σὰ βολίδα, λίγους πόντους πάνω ἀπ' τὴν ἀμμουδιά — ὅταν ἓνα νεαρὸ πουλὶ στὴν πρώτη του δοκιμὴ γλίστρησε στὴν τροχιά του καλώντας τὴ μητέρα του. Μὲ μόλις ἓνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου στὴ διάθεσή του γιὰ ν' ἀποφύγει τὸ νεαρὸ, ὁ Φλέτσερ Λύντ Γλάρος ἔκανε μιὰ κίνηση ἀριστερά, μὲ ταχύτητα πάνω ἀπὸ διακόσια μίλια τὴν ὥρα, κι' ἔπεσε πάνω σ' ἓνα πελώριο γρανιτένιο βράχο.

Εἶχε τὴν αἴσθησι πὼς ὁ βράχος ἦταν μιὰ τεράστια σκληρὴ πόρτα πὸν ὀδηγοῦσε σ' ἓναν ἄλλο κόσμον. Ἐνα ξέσπασμα φόβου καὶ ζαλάδας καὶ μαυρίλας, κι' ὕστερα βρέθηκε ἀκυβέρνητος σ' ἓνα παράξενο, πολὺ παράξενο οὐρανὸ, μιὰ νὰ ξεχνάει, μιὰ νὰ θυμάται, καὶ πάλι νὰ ξεχνάει· φοβισμένος καὶ μελαγχολικὸς καὶ λυπημένος... τρομερὰ λυπημένος.

Ἡ φωνὴ τὸν πλησίασε ὅπως τὴν πρώτη μέρα πὸν συνάντησε τὸν Ίωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρο.

«Τὸ κόλπο, Φλέτσερ, εἶναι νὰ προσπαθοῦμε νὰ ξεπεράσουμε τοὺς περιορισμοὺς μας μὲ τὴ σειρὰ, ὑπομονετικά. Ἡ πτήση μέσα ἀπ' τὸ βράχο εἶναι κάτι πὸν τὸ ἀντιμετωπίζουμε λίγο αργότερα στο πρόγραμμα μας».

«Ίωνάθαν!».

«Γνωστὸς καὶ ὡς Γιὸς τοῦ Μεγάλου Γλάρου», ὁ ἐκπαιδευτὴς τοῦ εἶπε ξερά.

«Ματὶ κάνεις ἐδῶ; Τὰ βράχια! Δὲν εἶμαι... δὲν... πέθανα».

«Ὦ! Φλέτς, ἔλα τώρα. Σκέψου. Ἄν μοῦ μιλάς ἀυτὴ τὴ στιγμή, τότε εἶναι φανερὸ πὼς δὲν πέθανες· ἔτσι δὲν εἶναι; Ἀυτὸ πὸν κατόρθωσες νὰ κάνεις ἦταν ν' ἀλλάξεις κάπως ἀπότομα τὸ ἐπίπεδο τῆς συνειδήσεώς σου. Τώρα θὰ διαλέξεις ἐσύ. Μπορεῖς νὰ παραμείνεις ἐδῶ καὶ νὰ μάθεις σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο - πὸν εἶναι ἀρκετὰ ψηλότερο, ἐδῶ πὸν τὰ λέμε, ἀπ' τὸ ἐπίπεδο πὸν ἄφησες - ἢ μπορεῖς νὰ γυρίσεις πίσω καὶ νὰ ἐξακολουθήσεις νὰ δουλεύεις μὲ τὸ Σμήνος. Οἱ Γέροντες ἔλπιζαν πὼς θὰ συνέβαινε κάποια καταστροφὴ καὶ ξαφνιάστηκαν πὸν τοὺς ἐξυπηρέτησες τόσο εὐκόλα».

«Θέλω νὰ γυρίσω πίσω στοὺς Σμῆνος, φυσικά. Μόλις ἄρχισα μὲ τὴν καινούργια ομάδα!».

«Πολὺ καλά, Φλέτσερ. Θυμᾶσαι τί λέγαμε γιὰ τὸ σῶμα μας, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἴδια ἡ σκέψη...».

Ὁ Φλέτσερ τίναξε τὸ κεφάλι του κι' ἄπλωσε τὰ φτερά του κι' ἄνοιξε τὰ μάτια του ἐκεῖ στὴ βάση τοῦ βράχου, καταμεσῆς σ' ὅλο τὸ συγκεντρωμένο Σμῆνος. Ἀκούστηκε μίᾶ μεγάλη χλαλοὴ ἀπὸ κρωγμοὺς καὶ στριγγλιές τοῦ πλήθους μόλις κουνήθηκε.

«Εἶναι ζωντανός! Αὐτὸς ποὺ ἦταν νεκρὸς ζεῖ!»

«Τὸν ἄγγιξε μὲ τὴν ἄκρη τῆς φτερούγας του! Τὸν ἔφερε πίσω στὴ ζωὴ! Ὁ Γιὸς τοῦ Μεγάλου Γλάρου!».

«Ὅχι! Τὸ ἀρνιέται! Εἶναι ὁ διάβολος! ΔΙΑΒΟΛΟΣ! Ἦρθε νὰ διαλύσει τὸ Σμῆνος!».

Ἦταν τέσσερις χιλιάδες γλάροι στοὺς Σμῆνος, φοβισμένοι ἀπ' ὅ,τι εἶχε συμβεῖ καὶ ἡ κραυγὴ «ΔΙΑΒΟΛΟΣ» πέρασε μπροστὰ τους ὅπως ὁ ἄνεμος στοὺς φουρτουνιασμένο ὠκεανό. Μάτια παγερά, ράμφη κοφτερά, πλησίαζαν γιὰ νὰ καταστρέψουν.

«Θὰ αισθανόσουν καλύτερα, ἂν φεύγαμε, Φλέτσερ;», ρώτησε ὁ Ἰωνάθαν.

«Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ ἔχα ἀντίρρηση...».

Τὴν ἴδια στιγμή βρέθηκαν νὰ στέκονται μαζὶ μισὸ μίλι μακριά, καὶ τ' ἀστραφτερὰ ράμφη τοῦ ὄχλου ἔκλεισαν τὸ κενό.

«Γιατί ἄραγε», ἀναρωτήθηκε γεμάτος ἀπορία ὁ Ἰωνάθαν, «τὸ πιὸ δύσκολο πράγμα στὸν κόσμον εἶναι νὰ πείσεις ἕνα πουλὶ πῶς εἶναι λεύτερο, καὶ πῶς μπορεῖ νὰ τ' ἀποδείξει μόνο του ἂν ἀσκηθεῖ γιὰ λίγο; Γιατί πρέπει νὰ ἔναι τόσο δύσκολο;».

Ὁ Φλέτσερ ἔπαιζε ἀκόμα τὰ μάτια ἀπ' τὴν ξαφνικὴ ἀλλαγὴ τοῦ τοπίου.

«Τί ἔκανες τώρα μόλις; Πῶς φτάσαμε ἔδῳ;».

«Εἶπες πῶς ἤθελες νὰ ξεφύγεις ἀπ' τὸν ὄχλο, ὄχι;».

«Ναί! ὅμως πῶς κατάφερες...».

«Ὅπως κάθετι ἄλλο, Φλέτσερ. Μὲ τὴν ἀσκηση».

Ὡς τὸ ξημέρωμα τὸ Σμῆνος εἶχε ξεχάσει τὴν παραφροσύνη του, ὄχι ὅμως κι' ὁ Φλέτσερ.

«Ἰωνάθαν, θυμᾶσαι τί εἶπες πρὶν ἀπὸ καιρὸ, ν' ἀγαπᾶμε τὸ Σμῆνος τόσο ὥστε νὰ γυρᾶμε πίσω γιὰ νὰ τὸ βοηθήσουμε νὰ μάθει;»

«Βέβαια».

«Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς κατορθώνεις ν' ἀγαπᾶς ἕναν ὄχλο ἀπὸ πουλιὰ ποὺ προσπάθησαν πρὶν ἀπὸ λίγο νὰ σὲ σκοτώσουν».

«Ω! Φλέτς, δὲν τ' ἀγαπᾶς αὐτό! Δὲν ἀγαπᾶς, φυσικά, τὸ μῖσος καὶ τὴν κακία. Πρέπει ν' ἀσκηθεῖς καὶ νὰ βλέπεις τὸν πραγματικὸ γλάρο, τὴν καλοσύνη μέσα στὸν καθένα τους, καὶ νὰ τοὺς βοηθήσεις νὰ τὴν δοῦν κι οἱ ἴδιοι. Αὐτὸ ἐννοῶ ὅταν λέω ἀγάπη. Εἶναι μεγάλο κέφι, ὅταν βρεῖς τὸ κόλπο γιὰ νὰ τὸ πετύχεις.

»Θυμᾶμαι, λόγου χάρη, ἓνα ἄγριο νέο πουλί, τὸ λέγαν Φλέτσερ Λύντ Γλάρο. Εἶχε μόλις γίνει ἀπόβλητος, ἔτοιμος νὰ πολεμήσει τὸ Σμῆνος ὡς τὸ θάνατο, ξεκινώντας νὰ χτίσει τὴ δικιά του πικρὴ κόλαση μακριὰ στοὺς Πέρα Βράχους. καὶ νά, σήμερα χτίζει, ἀντίθετα, τὸ δικό του παράδεισο καὶ καθοδηγεῖ ὁλόκληρο τὸ Σμῆνος σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνση».

Ὁ Φλέτσερ στράφηκε στὸν ἐκπαιδευτὴ του καὶ γιὰ μιὰ στιγμή φάνηκε τρόμος στὸ μάτι του. «Εγὼ νὰ καθοδηγῶ; Τί θές νὰ πεῖς ἐγὼ νὰ καθοδηγῶ; Ἐκπαιδευτὴς εἶσαι ἐσύ. Δὲν θὰ μπορούσες νὰ φύγεις!».

«Δὲ θὰ μπορούσα; Δὲ νομίζεις πὼς ἴσως ὑπάρχουν ἄλλα σμῆνη, ἄλλοι Φλέτσερ, ποὺ χρειάζονται ἓναν ἐκπαιδευτὴ περισσότερο ἀπ' ὅσο τοῦτο τὸ Σμῆνος ποὺ βρίσκεται κίονα στὸ δρόμο του πρὸς τὸ Φῶς;».

«Εγὼ; Μὰ Ἴων, ἐγὼ εἶμαι ἓνας κοινὸς γλάρος καὶ σὺ εἶσαι...».

«... ὁ μόνος Γιὸς τοῦ Μεγάλου Γλάρου, ὑποθέτω;». Ὁ Ἰωνάθαν ἀναστέναξε καὶ κοίταξε πέρα στὴ θάλασσα. «Δὲ μὲ χρειάζεσαι ἄλλο πιά. Χρειάζεται νὰ ἐξακολουθεῖς ν' ἀποκαλύπτεις τὸν ἐαυτό σου, λίγο παραπάνω κάθε μέρα, ἐκεῖνον τὸν ἀληθινὸ, τὸν ἀπεριόριστο Φλέτσερ Γλάρο. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἐκπαιδευτὴς σου. Πρέπει νὰ τὸν καταλαβαίνεις καὶ ν' ἀσκεῖσαι μ' αὐτόν».

Μιὰ στιγμή ἀργότερα τὸ σῶμα τοῦ Ἰωνάθαν κυμάτιζε στὸν ἀέρα, ἀσπρογυάλιζε κι ἄρχισε νὰ γίνεταί διάφανο. «Μὴν τοὺς ἀφήσεις νὰ διαδίδουν κουτὲς φήμες γιὰ μένα, ἢ νὰ μὲ κάνουν θεό, Σύμφωνοι Φλέτς; Εἶμαι γλάρος. Μ' ἀρέσει νὰ πετάω, ἴσως...».

«ΙΩΝΑΘΑΝ!».

«Καημένε Φλέτς. Μὴ πιστεύεις ὅ,τι λένε τὰ μάτια σου. Δείχνουν μόνο τοὺς περιορισμούς. Νὰ κοιτάξεις τὴν κατανόησή σου, ν' ἀνακαλύπτεις ὅ,τι γνωρίζεις ἤδη, καὶ θὰ δεῖς πὼς πρέπει νὰ πετᾶς».

Τὸ ἀσπρογυάλισμα σταμάτησε. Ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος εἶχε ἐξαφανιστεῖ στὸν ἀέρα.

Ἦστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Φλέτσερ Γλάρος σύρθηκε στὸν οὐρανὸ καὶ στάθηκε ἀπέναντι σὲ μιὰ ἐντελῶς καινούργια ὁμάδα μαθητῆς, ποὺ ἀνυπομονοῦσαν γιὰ τὸ πρῶτο τους μάθημα.

«Πρῶτ' ἀπ' ὅλα», εἶπε βαριά, «πρέπει νὰ καταλάβετε πὼς ἓνας γλάρος εἶναι μιὰ ἀπεριόριστη ἰδέα τῆς λευτεριάς, ἓνα ὁμοίωμα τοῦ Μεγάλου Γλάρου κι ὅλο σας τὸ σῶμα, ἀπ' τὴν ἄκρη τῆς μιᾶς φτερούγας σας στὴν ἄλλη, δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἴδια σας ἢ σκέψη».

Οἱ νεαροὶ γλάροι τὸν κοίταξαν εἰρωνικά. Τί μας λέει, σκέφτηκαν, αὐτὸ δὲν εἶναι κανόνας ἀκροβασίας.

Ὁ Φλέτσερ ἀναστέναξε καὶ ξανάρχισε. «Χμ! Ἄ!.. πολὺ καλά», εἶπε καὶ τοὺς κοίταξε μὲ αὐστηρὸ μάτι. «Ἄς ἀρχίσουμε μὲ πτήσεις σταθεροῦ ὕψους». Καὶ καθὼς τὸ ἔλεγε,

κατάλαβε μονομιᾶς πῶς ὁ φίλος του μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια δὲν ἦταν πιὸ θεϊκὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Φλέτσερ.

«Δίχως περιορισμούς, Ἰωνάθαν;» σκέφτηκε. «Τότε λοιπὸν δὲν ἀπέχει πολὺ ὁ καιρὸς ὅταν θὰ φανερωθῶ μέσ' ἀπ' τὸν ἀέρα στὴ δικιά σου παραλία, νὰ σοῦ δείξω ἕνα δυὸ πράγματα γιὰ τὶς πτήσεις».

Καὶ μολονότι προσπάθησε νὰ φανεῖ αὐστηρὸς στοὺς μαθητές του, ὁ Φλέτσερ Γλάρος τοὺς εἶδε ξαφνικὰ ὅλους ὅπως πραγματικὰ ἦταν, γιὰ μιὰ μόνο στιγμή, κι ὄχι μόνο του ἄρεσε ἀλλὰ ἀγαποῦσε αὐτὸ πὸ εἶδε. «Δίχως περιορισμούς, Ἰωνάθαν;» σκέφτηκε καὶ χαμογέλασε. Τὸ δικό του κυνήγι τῆς μάθησης εἶχε ἀρχίσει.